

Джеремі Стронг

Гармидер у школі

*Присвячую Джейн, чудовому другу
і пречудовій учительці,
без якої ця книга не могла би з'явитися*

1. Нова вчителька

Запала довга-предовга тиша, упродовж якої містер Шрапнель тупо дивився на телефонну трубку в лівій руці, замість того, щоби покласти її на місце. Він поволі підводив погляд, доки не зустрівся очима з місіс Штурх, шкільною секретаркою. Вона, вже занепокоєна, притулила тонку руку до рота.

- Ой, містере Шрапнель, що сталося?
Хто це телефонував?

Здавалося, директор школи тільки тепер зауважив пристрій, який приніс йому погану новину. Він обережно поклав трубку назад на апарат і знову підняв очі на місіс Штурх, уп'явшись в неї сталевो-сірим поглядом.

- Це був містер Дейвід, місіс Штурх. Сьогодні вночі він ходив уві сні, впав зі сходів і зламав собі руку і два ребра.

- Ой, який бідолашний! Бідний-бідний містер Дейвід, - розплакалася місіс Штурх.

Вона не помічала, що директор зціпив щелепи, що, здавалося, він скреготів зубами з тихою люттю. Місіс Штурх склала руки, як для молитви:

- Бідолашний, як же йому, мабуть, боляче! У нього ж і так хвора спина.

Для містера Шрапнеля це було вже занадто. Він скочив на ноги і вибіг з-за столу.

- Мене не цікавить, скільки там у нього зламаних ніг чи хворих спин, місіс Штурх! Мене не обходило б навіть, якби його схопили канібали-гурмани з джунглів Борнео, перепиляли навпіл, нафарширували зеленим перцем, а тоді зжерли. Мене це не ціка-

вить, мені все це абсолютно байдуже, якщо тільки він приходить щодня о десять на дев'яту і веде уроки для свого класу - для тридцяти двох дев'ятирічних хлопчиків і дівчаток. Це його робота, місіс Штурх. Ви можете це збагнути?

Секретарка вже аж тремтіла. У такі моменти вона замислювалася, чому вона все ще працює з містером Шрапнелем. Його вибухи люті були непередбачувані. Це нагадувало прогулянки з зав'язаними очима по мінному полю. Саме в такі хвилини їй пригадувалися діти з розбитими колінами, обдертими ліктями і подряпинами в найнесподіваніших місцях. Вона згадувала про синці та гулі, які їй доводилося загоювати, і про сльози, які мусила витирати, - і тільки після цього вона врешті-решт могла собі пояснити, чому й досі працює в Далендонській початковій школі.

Містер Шрапнель нахилився до неї. Куточок його правого ока почав сіпатися. Він глянув через її плече на стіну позаду неї і тицьнув туди грубим пальцем.

- Ви бачите це, місіс Штурх? Це шкільний розклад. Той, за яким працює школа.

Дивіться, дивіться! Понеділок, третє травня. Ось тут, бачите? Ось!

Секретарка поспішно кивнула, бо містер Шрапнель мало не ткнув її носом у розклад.

- І дивіться сюди, ось уроки містера Дейвіда у понеділок, третього травня. Математика, англійська, історія, а тоді, - директор понизив голос до замогильного шепоту, - природничі науки, місіс Штурх, природничі науки.

На якусь мить він збився з думки, а тоді знову повернувся до секретарки.

- А тепер скажіть мені, місіс Штурх, хто вестиме уроки для класу містера Дейвіда сьогодні? А завтра? А післязавтра? Його не буде у школі щонайменше тиждень. Це катастрофа!

Директор здригнувся від думки про такий егоїзм з боку покаліченого містера Дейвіда.

Секретарка заспокоїлася.

- Я зараз же зроблю кілька дзвінків, містере Шрапнель. Я впевнена, нам вдасться знайти заміну бідолашному містерові Дейвіду.

- І перестаньте називати його бідолашним! - заволав директор, втікаючи у свій кабінет. - Він зруйнує мені весь шкільний устрій! Вдосконалення цього розкладу зайняло мені не один місяць!

Вона почула, як грюкнули двері, і полегшено відкинулась у своєму кріслі.

- Коли-небудь, - пообіцяла вона собі, - я скажу містерові Шрапнелеві все, що я про нього думаю. Гаразд, спробуймо зателефонувати до місіс Перкінс. Вона раніше вже вела в нас уроки на підміні.

Але у місіс Перкінс, як на зло, ніхто не брав трубки.

- Добре, а міс Джуніпер?

Цього разу трубку взяли, але коли міс Джуніпер почула, що Далендонській початковій школі потрібен учитель на підміну, телефон мало не розірвало:

- Скажіть містеру Шрапнелю, хай кине́ться з моста у воду, - сказала вона місіс Штурх. - Я більше ніколи не працювати́му з цим старим самодуром!

- Як я вас розумію, - пробурмотіла собі під ніс місіс Штурх, набираючи номер містера Данвуді. Але з'ясувалося, що міс-

тер Данвуді покинув учителювання. Місіс Штурх дзвонила до інших учителів, які працювали на підміну, але всі вони або знаходили відмовки, або ж їх не було на місці. Місіс Штурх почало здаватися, що ніхто не хоче навіть наближатися до їхньої школи, а тим часом вона уже підійшла до кінця свого списку.

Двері раптом різко розчинилися, і в них з'явилася люта голова містера Шрапнеля:

- Ну що, місіс Штурх, ви вже когось знайшли? Через десять хвилин починаються уроки.

- Боюся, місіс Перкінс не зможе прийти, міс Джуніпер... е-е-е... зайнята в іншому місці, містер Данвуді...

- Шановна, мені не потрібні жалюгідні відмовки. Знайдіть мені вчителя для класу містера Дейвіда.

Двері так само різко зачинилися, змівши подмухом зі столу місіс Штурх купу паперів і розкидавши їх по підлозі.

Секретарка стала навкарачки і почала шукати список учителів на підміну.

Врешті-решт список знайшовся, він лежав під заявкою прибиральниці на шість тонн рідини для чищення унітазів. Місіс Штурх зітхнула:

- Якби ж то наша прибиральниця та й вивчила нарешті одиниці вимірювання!

Зітхнувши, вона виправила тонни на літри.

- Думаю, шести тонн нам би вистачило на сто років. Ну, хто там у нас залишився? Місіс Грін і міс Гармидер.

Секретарка знову взялася за трубку. Номер місіс Грін не відповідав.

Таким чином, залишилася тільки міс Гармидер.

У трубці почувся тільки один гудок, перш ніж на тому кінці взяли трубку і відповіли - дуже-дуже схвильованим голосом.

- Не турбуйтеся, - прощобетала міс Гармидер. - Я буду за хвилину. Та яке там, навіть швидше - за мить! Я тільки візьму сумку і скочу нагору намалюватися... Та ні, не буду, я встигну це зробити у машині, по дорозі. О Боже, уроки починаються через п'ять хвилин! Я мушу рухатися.

- Міс Гармидер, - почала місіс Штурх. - Ви знаєте...

- Так-так, Дандербанківська школа, - вигукнула міс Гармидер у трубку на тому боці. Її голос звучав дуже дивно, бо, мабуть, саме в цей момент вона стрибала на одній нозі, натягуючи на другу ногу колготки.

- У вас там нічого не сталося? - стурбовано запитала місіс Штурх після громового удару, що прокотився по телефонній лінії і влетів у її праве вухо.

- Нічого, нічого! Усе гаразд! - тепер голос міс Гармидер чувся якось наче звіддалік. Мабуть, це було тому, що вона впала, тимчасом як телефон полетів у протилежний

бік. - Не переживайте, я вже виїжджаю, - повідомила міс Гармидер, і в трубці почулися гудки, перш ніж місіс Штурх встигла сказати їй, що їхня школа називається Далендонська, а не Дандербанківська.

Місіс Штурх злегка потрясла головою, ніби намагаючись отямитись. Вона встала з крісла, щоб піти і сказати директорові, однак зупинилася. На її тонких губах з'явилася легенька усмішка. У неї виникло передчуття стосовно міс Гармидер, передчуття, від якого вона почувалася знервованою, але водночас їй хотілося хихикати. Невідомо, що було причиною цього почуття. Можливо, думка про те, як містер Шрапнель зустрінеться з новою вчителькою.

Як би там не було, директор був задоволений новиною. Він глянув на годинник.

- Залишилося чотири, ні, три хвилини до свистка на початок уроків. Ви молодець, місіс Штурх. Сподіваймося, вона встигне. Що ми про неї знаємо?

Місіс Штурх подивилася у свій список учителів на підміну.

- Вона пише, що може навчати кого завгодно і чому завгодно.

Директор потер руки:

- Справді? Добре, добре. Сподіваюся, вона вже їде сюди. Я мушу йти дати свисток.

Він схопив свисток, який висів коло дверей, з його боку, і розмашисто пішов через хол у шкільний двір.

Діти кричали, верещали і гасали навсбіч, мов кульки у фліпері. Але що таке діти для містера Шрапнеля?! Він командував школою, немов своєю власною приват-

ною армією. Тут було місце для всього - і все мало своє місце. Тут був час для всього і на все... Він не зводив очей з годинника. Десять секунд, дев'ять, вісім - свисток уже був наготові.

Пронизливий свист - і вся біганина, шум і гам припинилися. Усі діти завмерли нерухомо, кожен на тому місці, де його застав свисток.

- Фрейзер! Ти ворухнув ногою. Стій і не рухайся, хлопче. Дівчинка отам, так, ти, перестань чухатися!

Містер Шрапнель глянув на автостоянку. Міс Гармидер ніяк не давала про себе знати. Десь далеко почулося завивання сирени. "Мабуть, пожежники", - подумки відзначив він. Директор почав перекличку. Діти рівненькими рядами тихесенько заходили в школу. Звук сирени наблизився. Декотрі з дітей оберталися, щоби подивитися, чи машина з сиреною проїде перед воротами школи. Цікаво, це пожежники чи поліція?

На розі вулиці звискнули колеса автомобіля - і з-за повороту виринула швидка допомога з увімкненими маячками і сире-

ною, яка ревіла голосом, що доводив до шалу. Усі зачаровано дивилися, як вона промчала повз школу. Навіть містер Шрапнель не втримався від того, щоби простежити, куди ж вона поїде.

Раптом швидка допомога зупинилася, верескнувши гальмами, і на ній загорілися ліхтарі заднього ходу. Сирена і далі завивала. На боці водія опустилося віконце, у віконце висунулася рука, показуючи правий поворот. Тоді заревів мотор, зі скреготом увімкнулася передача, швидка допомога рвонула у в'їзну браму школи і, черговий раз звискнувши гальмами і шинами, зупинилася на автостоянці. З машини вискочила невисока постать, тягнучи за собою шість різнокаліберних торб, сумок і пакетів, причому половина їх вмісту висипалася на асфальт. Вона швиденько озирнулася, а тоді провела рукою по зачісці, яка нагадувала вороняче гніздо. Губна помада піднімалася до половини одної з її щік, а тіні для очей були розмазані по більшій частині носа. Жінка люб'язно посміхнулася містерові Шрапнелю й пішла до нього через майданчик, похитуючись під вагою сумок.

- Доброго ранку! - закричала вона ще звіддаля. - Який прекрасний ранок! Лілія Гармидер. Як ся маєте?

- А... а... - почав містер Шрапнель. - Ця швидка допомога...

- Надзвичайна, правда? Я купила її торік на розпродажу. І знаєте, досі все чудово працює: сирена, маячки

- Я чув, - пробурчав містер Шрапнель.
- Ну що, пішли? Не будемо гаяти часу, - сказала міс Гармидер. - "Веди, Макдаф!", ну, це з Шекспіра.

Містер Шрапнель стиха зітхнув і поплентався за міс Гармидер у школу, підбираючи за нею все, що вивалювалося по дорозі з її сумок.

2. Велике літакове змагання

- Це третій клас, - сказав містер Шрапнель.

Тридцять двоє дітей сиділи тихо і сумирно, вони подивилися спочатку на нову вчительку, а тоді на містера Шрапнеля, але врешті-решт їхні погляди знову звернулися до нової вчительки.

- Третій клас, це міс Гармидер.

Лілія Гармидер широко усміхнулася класу і виронила ще дві сумки.

- Доброго ранку, діти! - проспівала вона і миттю зникла під столом, щоби позбирати свої манатки.

- Доб-ро-го ран-ку міс Гар-ми-дер! - хором привіталися третьокласники, попри те, що міс Гармидер зникла з їхнього поля зору.

- Містер Дейвід нездужає, - пробурчав містер Шрапнель. - Тим не менше, я впевнений, що у міс Гармидер ви будете в добрих руках. Ага, до речі, міс Гармидер, розклад висить на стіні ось тут. Перший урок - математика.

- Що це? - звідкись з-під столу долинув здушений голос. - О, я знайшла гумку, схожу на слона. Хтось із вас загубив слона?

Над столом з'явилася рука, яка розмахувала червоною гумкою.

- Хто загубив слона?

Містер Шрапнель заціпеніло дивився на руку зі слоном. Йому ніколи не доводилося чути нічого подібного.

Щодо третьокласників, то вони були ошелешені не менше за нього. Вони, затамувавши подих, чекали, що містер Шрапнель ось-ось вибухне.

Проте він так і не вибухнув. Він тільки дивився на тонку руку, що вимахувала гумовим слоном.

Тоді над столом з'явилося й обличчя, і міс Гармидер звелася на ноги.

- Ну ж бо, він же чийсь, - радісно сказала вона. - Бідний бездомний слоник!

У задніх рядах тихенько хихикнули. Містер Шрапнель крутнувся на каблуку і вп'явся поглядом у глибину класу. Він різко вдихнув:

- Я змушений залишити вас, міс Гармидер, і не забувайте - математика!

Містер Шрапнель розмашистими кроками зник за дверима. По класу пронеслося полегшене зітхання, діти відкинулися на спинки парт. Лілія Гармидер уважно дивилася на дітей. Діти похмуро дивилися на неї. Троє з них вже порпалися у своїх партах.

- Що ви робите? - запитала міс Гармидер.

- Дістаємо підручники з математики, міс.

- А хто що сказав про математику? - лагідно запитала вона.

Усі троє підняли голови з-над парт і уважно спостерігали за нею.

- Ми завжди займаємося математикою

по понеділках, - сказала Ребекка.

- Розумію, що ж, ми не повинні змінювати розклад, чи не так? Це він? - міс Гармидер примружилася, щоби прочитати величезний аркуш паперу, вкритий блакитними написами. Багато з-поміж них були підкреслені червоним.

- Цікаво, цікаво, - сказала вона. - Отже, математика. Ну, давай ти, як тебе звати?

- Пітер, міс.

- Добре, Пітере, скільки буде два плюс два?

Пітер втомлено зітхнув.

- Чотири, міс.

- Дуже добре. А тебе як звати?

- Емі, міс.

- Скажи-но, Емі, скільки буде шістсот дев'яносто два плюс п'ять тисяч двісті шістдесят, поділити на вісім?

Настала черга Емі зітхати. Годі було й надіятися, що їй вдасться підрахувати це в умі.

- Я не знаю, міс, - прошепотіла вона, очікуючи, що вчителька почне на неї кричати.

- І я так само, - усміхнулася міс Гармидер. - Але, мабуть, страшенно багато. Добре, математику ми на сьогодні відробили. Що в нас далі?

- У розкладі далі англійська, міс, - повідомила Ембер.

- У такому разі, будь ласка, напиши на дошці слово "кіт".

Ембер написала.

- Прекрасно, - сказала міс Гармидер. - Англійську ми теж відробили. Наступний урок, наскільки пам'ятаю, історія. Ентоні, коли в тебе день народження?

- Двадцять восьмого жовтня, міс.

Міс Гармидер подивилася на годинник.

- Ще тільки пів на десяту, а ми вже закінчили всі уроки!

- У нас ще залишилися природничі науки, - зітхнув Люк.

- Ми завжди займаємося природничими науками, - простогнав Вейн.

Двері класу рвучко відчинилися, і містер Шрапнель виставив з-за одвірка свою велику голову.

- Усе гаразд, міс Гармидер? - уривчасто запитав він. - Математика?

- Ми займаємося нею, містере Шрапнель, - бадьоро сказала міс Гармидер.

Якийсь час обоє дорослих дивилися одне на одного. Це виглядало так, ніби містер Шрапнель їй не повірив, а вона чекала, що він скаже ще щось. Тим часом вона просто спокійно дивилася на нього своїми ясними сірими очима. Містер Шрапнель відчув, що цей погляд його дратує. Він коротко кивнув, тихо зачинив двері й пішов далі.

Міс Гармидер знову повернулися лицем до класу:

- Скажи мені, чим ви вже займалися у цій чверті з природничих наук, Марк?

- Ми проходили птахів, міс.

- Он як? Це добре.

- Ми встигли пройти співочих птахів, качок і чайок, - досить байдуже додав Марк.

Міс Гармидер з головою пірнула у свої пакунки.

- Якщо ви й далі займатиметеся в такому темпі, - з глибини сумки донісся її приглушений голос, - то покінчите з цілим пташиним царством за якихось два роки. Ага, ось за чим я шукала. Пол, роздай усім

по аркушу цього паперу. А тепер - хто може мені сказати, що таке "орігамі"?

- Це поп-зірка, міс? - запитала Керрі.

- Блискуча ідея! Прекрасне ім'я для поп-зірки! Насправді "орігамі" - це японське слово, яке означає мистецтво складання паперу. Пол тільки що роздав вам папір для орігамі, і я хочу, щоб ви склали його трикутником, як я.

Усі зосереджено склали свої аркуші.

Двері різко відчинилися:

- Математика? - запитав містер Шрапнель, кидаючи підозріливі погляди.

- Підніміть ваші фігури, - наказала міс Гармидер. - Які це фігури?

- Трикутники! - вигукнув клас.

Містер Шрапнель нахмурився, буркнув щось під ніс, зачинив двері й пішов геть. Діти перезирнулися і почали усміхатися. Це було чудово.

- А тепер зігніть отут. Загніть цей кінчик ось так. Добре, а тепер розгладьте квадратну частину, переверніть і загніть під ось таким кутом тут і тут - і маєте птаха. Це легко, правда?

Коли третьокласники зрозуміли, що во-

ни тільки що зробили, по класу пронісся схвильований шепіт.

Але міс Гармидер ще не закінчила:

- А тепер візьміть за лапки, які звисають донизу, і легенько потягніть - ось так!

- Ой! - вигукнула Карен. - Він махає крилами! Якщо потягти за лапки, він махає крилами!

Тридцять двоє паперових птахів махали крилами над партами. Класна кімната почала наповнюватися дедалі гучнішими голосами птахів. Міс Гармидер з ентузіазмом приєдналася до них, вилізла на вчительський стіл і запустила свого птаха вниз.

- Я чайка, - вигукнула вона. - Киги! Киги-и-и! Дивися, Джоне, ти тільки що зніс яйце!

Джон усміхнувся:

- А ви трошки, ну, божевільна, правда, міс?

Лілія випросталася, трошки подумала, а тоді зіскочила зі столу.

- Дуже може бути, - відповіла вона.

Він знову усміхнувся.

- Я так і знав, - сказав він щасливим тоном.

- Гаразд, опустіть на якийсь час ваших птахів, - звернулася міс Гармидер до учнів. - Хто скаже мені, чому птахи літають?

- Хтось смикає їх за ноги! - вигукнув Вейн.

- Не думаю, - розсміялася вона. Вона знову зарилася в свою торбу і витягла звід-

ти ще паперу для орігамі. - Зробіть такі паперові літачки, які би могли летіти якомога далі.

Лі стурбовано завоштузився.

- Нам заборонено робити паперові літачки.

- А чи вам хто-небудь забороняв робити паперові літальні апарати?

- Тільки літачки, міс, - вишкірилася Джекі й квапливо почала складати зі свого аркуша паперу фантастичний надшвидкісний гіперзвуковий літальний апарат.

Через кілька хвилин, коли по всьому класу вже шугали літачки, міс Гармидер закликала всіх зупинитися.

Вона вивела клас у хол, де було більше місця, щоби запускати літачки, але й це не задовольнило міс Гармидер.

- Нам потрібна більша висота. Підтягніть сюди ці шведські стінки. Морські птахи стартують зі скель, тож ці шведські стінки будуть нашими скелями. Ось так, просто неймовірно! Ну, давайте!

Міс Гармидер вилізла на шведську стінку, а вслід за нею повилазили дітлахи, стискаючи в руках свої літачки.

- Коли я була маленька, то завжди хотіла бути морським птахом, - сказала Лілія. - Я хотіла бути альбатросом. От якби я народилася альбатросом!

- Справді, міс? - Тереза запитально подивилася на міс Гармидер.

Вчителька справляла враження дуже дивної, проте водночас із нею було якось напрочуд легко і приємно. Відтак Тереза наважилася сказати річ, яку вона ніколи раніше нікому не говорила:

- А я завжди хотіла бути кроликом, - прошепотіла вона.

- О, як чудово! Так, добре, всі вже тут. А тепер один по одному запускайте свої літачки.

Діти почали один по одному кидати свої літачки. Деякі з них одразу ввійшли в круте піке до самої підлоги. Деякі на високій швидкості задирали носи, робили петлю, а тоді повільними спіралями спускалися додолу. Тільки двом-трьом літачкам вдалося пролетіти більш-менш значну відстань. Після кожного запуску відстань, яку пролетів літачок, акуратно відмірювалася довгою рулеткою.

Міс Гармидер і собі зробила літачок. Він шугнув назад над її плечем і врзався в стіну в неї за спиною.

- Ой, а мій летить задом наперед!

Третьокласники розсміялися.

- Міс Гармидер! Це що за гармидер? - у кінці холу стояв містер Шрапнель, сердито дивлячись на підлогу, встелену паперовими літачками найрізноманітніших розмірів. - Що тут відбувається? Діти, ви ж знаєте, літачки заборонені.

Міс Гармидер схопила канат, який звисав поруч із нею, і з'їхала по ньому просто до роздратованого директора.

- Містере Шрапнель, ми займаємося серйозним дослідженням: вивчаємо природу польоту. Як ми можемо працювати над темою "Птахи", не розуміючи принципів польоту? Погляньте на мій. Він літає задом наперед.

Вона передала свій літачок містерові Шрапнелю.

- Ну, ви можете мені сказати, чому він літає задом наперед? Дивіться.

Вона розмахнулася, кинула літачок - і він знову зник з очей у неї за плечем.

- Бачите? Я ж вам казала.

Містер Шрапнель підняв літачок. Він почав розгладжувати одне з його крил:

- Думаю, це тому що... - він раптом замовк і сердито нахмурився. - Міс Гармидер, цього немає в розкладі, і я не думаю, що ви повинні заохочувати дітей...

- Це ж природничі науки, чи не так? - перебила його Лілія, дивлячись на директора своїми ясними сірими очима. — Мені здається, літачок Джулі пролетів найдалі, так що вона перемогла. Зараз ми повернемося до класу і подивимося, чи нам вдасться з'ясувати, чому її літачок пока-

зав найкращий результат. Ви не підете допомогти нам у цьому, містере Шрапнель?

Директор з жахом відсахнувся і похмуро пробурчав щось про роботу, якої в нього надто багато. Міс Гармидер усміхнулася й повела дітей назад до класу. По дорозі Ребекка прошепотіла іншим дітям:

- Як би я хотіла, щоби міс Гармидер залишилася у нас назавжди. Вона просто надзвичайна!

Але Гленн дивився на речі більш тверезо:

- Вона не залишиться надовго. Ти ж бачила, як на неї дивився наш Шафанель. Він захоче чимшвидше позбутися її, а тоді буде так само нудно, як і раніше. Почекай-но лишень трохи, і сама переконаєшся.

3. Літати, як птахи.

Майже як птахи

- Міс Гармидер, - почав містер Шрапнель, походжаючи туди і назад за своїм столом. - Ви повинні усвідомлювати, наскільки важливо дотримуватися правил.

Діти повинні робити те, що ви їм кажете.

Лілія усміхнулася:

- Саме тому я така задоволена, містере Шрапнель. Це прекрасні діти, і вони точно виконували те, про що я їх просила.

Містер Шрапнель перестав походжати, подивився на стелю таким поглядом, ніби почув звідти щось дуже негарне, а тоді повернувся до нової вчительки:

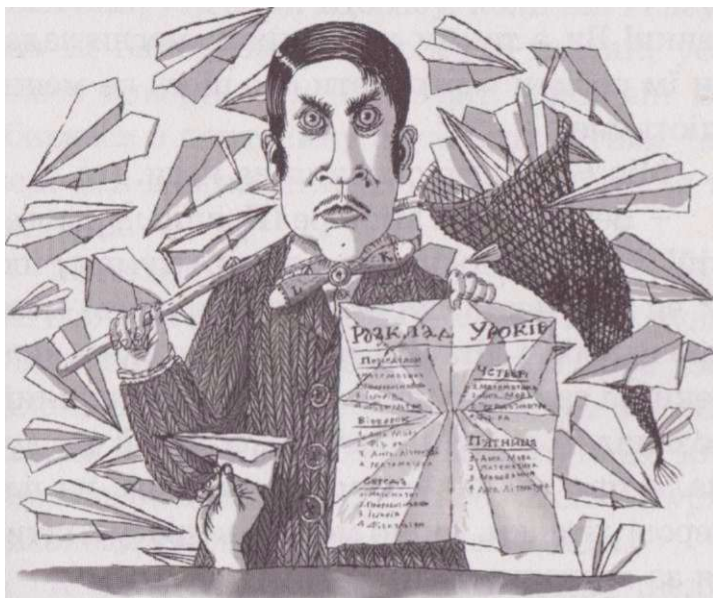
- Вибачте, міс Гармидер?

- Називайте мене на ім'я. Мене назвали Лілією, як квітку. Моя мама чомусь вважала, що я ніжна, тендітна і скромна, як лілія, правда, особисто я схильна вважати, що за духом мені ближча кульбабка, хоча це, звичайно, не звучало би, ви тільки уявіть - Кульбабка Гармидер!

- Міс Кульмидер! - заволав директор. - Вислухайте мене уважно, будь ласка. То ви мені говорите, що справді наказали дітям зробити паперові літачки, вилізти на шведську стінку і запускати їх у холі?

- Так, звичайно!

- Але в розкладі не написано, що в цей час повинен використовуватися хол. Ви мали займатися англійською.

Міс Гармидер кинула на директора зацікавлений погляд. "Який же він, мабуть, дивак, якщо дозволяє правилам аж так керувати життям?" - подумала вона.

- Ви мали займатися англійською. А ви замість цього наказали дітям навмисне порушити шкільні правила і запускати по всьому холу паперові літачки!

- У класі було замало місця, - пояснила міс Гармидер.

- Ви наказали їм робити паперові літачки! Ви з таким же успіхом могли задати їм робити вертольоти або щось не менш ідіотичне.

Міс Гармидер скочила на ноги.

- Вертольоти! Містере Шрапнель, ви геній! Я отут сиджу перед вами і думаю, що ж ви за старий дурень, раз торочите мені про паперові літачки, ніби це має якесь значення, і так само про той дурний архаїчний розклад. А ви, виявляється, весь цей час думали про те, навіщо марнувати час на паперові літачки, якщо можна відразу взятися за вертольоти!

- Але, міс... - почав містер Шрапнель.

Та міс Гармидер уже було не спинити.

- Звичайно, це буде важко. Зробити несучі гвинти буде нелегко, велике значення матиме кут лопатей. Містере Шрапнель, ви відкрили мені очі! Навіщо нам морочитися з дурними старими літачками, якщо ми можемо по-справжньому літати? Ми можемо по-справжньому літати! - повторила вона і мало не вибігла з кабінету директора.

Містер Шрапнель важко опустився на стілець. Він не міг зрозуміти, як їй вда-

лося викрутитися. Щоразу, коли він вказував їй на те, що вона робила не так, усе якось виверталося навиворіт, поки він не збивався з пантелику. І що вона затіває тепер? Він важко зітхнув і сховав обличчя в долонях.

Місіс Штурх, секретарка, у своєму кабінеті почула це зітхання. Так само вона чула і всю попередню розмову. Тепер вона сиділа перед друкарською машинкою й усміхалася сама до себе. Її передчуття щодо міс Гармидер справдилися, і тепер місіс Штурх насолоджувалася кожною хвилиною.

Коли діти повернулися до класу після обіду, вони застали міс Гармидер, яка виглядала дуже збудженою, по коліна в купі мотлоху. Її оточували шматочки легкого бальзового дерева і тонкі сталеві стержні. Тут були коліщатка, зубчатки, дротики, батарейки і лампочки. Були грубі палички і тонкі палички, а ще було повно мотузок і липкої стрічки.

Клас містера Дейвіда дивився на цей непотріб і перешіптувався. Міс Гармидер раптом перестала говорити сама до себе і вперше помітила свій клас:

- О, то ви вже прийшли! Добрий день!
- Доб-рий день, міс Гар-ми...
- Називайте мене Супержінкою, - роз-
сміялася міс Гармидер.

- Супержінкою? - хихикнула Керолайн.
- Авжеж, Супержінкою, бо сьогодні піс-
ля обіду ми будемо літати!

- ЛІТАТИ! - хором вигукнули третьо-
класники.

- Саме так. А тепер скажіть мені, хто з
вас має у школі велосипеди?

Піднялося кілька рук. Лілія рахувала
й одночасно кивала головою.

- Прекрасно. Добре, ті, хто має велоси-
педи, візьміть і поставте їх попід стіною під
класними вікнами.

Черіл потупила очі й промимрила, що
велосипеди повинні весь час залишатися
на велосипедній стоянці.

Міс Гармидер провела рукою по вороня-
чому гнізду в себе на голові і подивилася
на Черіл своїми сірими очима, в яких вигра-
вали іскорки:

- Люба, не хвилюйся. Ваш директор
тільки що особисто сказав мені, що діти
повинні точно виконувати те, що їм нака-

жуть. Так що, будь ласка, поставте ваші велосипеди під стіною. Ідіть.

Двічі повторювати не довелося, і невдовзі під стіною стояли дев'ять велосипедів.

Діти дивилися на них серйозними поглядами.

Керрі заговорила першою.

- Скажіть, будь ласка, міс, якщо ми маємо літати, то навіщо нам велосипеди?

- Дуже хороше запитання, Керрі, - похвалила міс Гармидер. - А тепер я поставлю вам запитання. Як людина піднімається в повітря?

- Вона скаче! - вигукнув Люк.

- Не зовсім та відповідь, якої я чекала, але, справді, вона може підскочити. Однак як їй вдається при потребі залишатися в повітрі?

- Вона летить у літаку, - відповів Джон.

- Або в ракеті, або на повітряній кулі, - додала Келлі.

- Або у вертольоті, - пробурмотів Пол.

- Саме так, - кивнула міс Гармидер.

- Тобто зазвичай вона не користується для цього велосипедами, - зауважила Ребекка.

- А ось тут ви помиляєтеся. Ми зробимо з цих велосипедів вертольоти. Ви підніметеся на борт, почнете швидко обертати педалі, вертолiтний гвинт почне обертатися, і ви підніметеся в повітря, - міс Гармидер говорила з такою впевненістю, що могла би переконати навіть джмеля у тому, що він може долетіти до Марса.

Якийсь час усі мовчали. Діти дивилися у вікно на свої звичайнісінькі буденні велосипеди, вишикувані рядочком під стіною. Усі одночасно видали вигук захвату і з головою поринули в купу частин і деталей під ногами у міс Гармидер, а вона давала цінні поради.

У класі зазвучали молотки і пилки. Деякі з дітей взяли великі аркуші паперу й почали вимальовувати дивовижні креслення своїх літальних апаратів. Міс Гармидер була настільки зайнята відповідями на запитання, що їй не вдалося просто сидіти і спостерігати. Невдовзі вона вже повзала по підлозі раптом з усіма, допомагаючи одній із конструкторських груп вирішити складну проблему, пов'язану з задньою велосипедною зірочкою і ланцюгом.

Мало-помалу літальні апарати почали набирати форму, і діти вийшли на вулицю, щоби причепити гвинти. Тут довелося вирішувати багато складних проблем, знадобилося море клею і купи липкої стрічки. Було неможливо ступити ногою так, щоби до неї

що-небудь не приліпилося і не залишалося приліпленим іще найближчі десять хвилин.

П'ятеро дітей чомусь виявилися з голови до ніг обв'язаними мотузками. Це було особливо дивно, якщо зважити, що всі вузли були в них за спиною, куди вони аж ніяк не могли би дотягтися самі.

- Це все Вейн, - закричала Емі. - Він це навмисне!

- Від них не було ніякої користі, вони тільки весь час плуталися під ногами. Мені довелося їх позв'язувати, щоби не заважали.

- Думаю, тепер ти вже можеш їх розв'язати, - запропонувала міс Гармидер. - Ну ось, гадаю, ми закінчили. Час починати випробування.

Новозібрані велосипеди справляли дивне враження. Кожен із конструкторів по своєму вирішив питання, як закріпити гвинт над головою пілота. Дехто скористався для цього грубими паличками. Інші використали металеві стержні та мотузки. Тепер пілоти обережно виводили свої вертопеди на стартові позиції на шкільному май-

данчику, довгі лопаті гвинтів звисали до низу і легенько погойдувалися. Решта класу спостерігала, чи їхнім літальним апаратам вдасться піднятися в повітря. Навіть міс Гармидер затамувала подих.

Пілоти вилізли на сидіння. Один за одним, дуже повільно й обережно вони почали їздити навколо майданчика. Лопаті гвинтів повільно оберталися в них над головами, з тихим шурхотом розтинаючи повітря. Пілоти понагиналися над кермами, щоб набрати швидкість.

Крутити педалі виявилося важкою роботою. Тепер їм доводилося приводити в рух не тільки заднє колесо велосипеда, а й гвинти.

- Давайте! - гукала міс Гармидер. - Давайте швидше!

Її слова заохотили решту класу так само підбадьорливо гукати:

- Швидше! Рухайся! Давай, "Конкорд", швидше, швидше!

Бідолашні пілоти хекали і сапали. Вони з усіх сил налягали на педалі. "Шух, шух", - оберталися гвинти. Вертопеди робили одне коло за одним.

- Обережно! - гукнула міс Гармидер. -
Не допустіть, щоби гвинти зіткнулися!

На майданчику було дев'ять розчерво-
нілих облич. Один з вертопедів уже майже
піднявся в повітря. Його переднє колесо раз
у раз відривалося від землі, так, ніби він

ось-ось хотів злетіти, але ніяк не міг. На жаль, колесо, яке майже не торкалося землі, дуже ускладнило керування, і невдовзі один з вертопедів занадто наблизився до іншого.

Лопаті зіткнулися. Почувся різкий тріск, і великий шматок гвинта пронісся над майданчиком і врізався в стіну школи. Велосипеди попадали і збили ще два апарати. Решта вертопедів різко звернула вбік, щоб уникнути аварії - і зіткнулися лоб у лоб. За кілька секунд майданчик перетворився на місце катастрофи.

- Ой-ой, - промимрила міс Гармидер, тривожно озираючи купу розбитих літальних апаратів. - Нікому нічого не сталося?

- Ух ти! - видихнув один із пілотів. - Це було круто!

Над майданчиком пролунав гучний голос, змусивши всіх (звичайно, за винятком міс Гармидер) завмерти на місці:

- Міс Гармидер! Що тут відбувається?

- Ми робили вертольоти, містере Шрапнель.

- Вертольоти? Вертольоти! Що за вкрай сміховинна ідея!

Лілія Гармидер обернулася і зупинила на містерові Шрапнелеві свої невинні сірі очі:

- Але ж, містере Шрапнель, хіба ви забули? Це ж була ваша ідея!

Директорові відпала щелепа. Його знову заціпило.

4. Пиріг Дружби

Коли місіс Штурх наступного ранку йшла до кабінету директора, вона вже не відчувала приступу страху. Вона не дуже розуміла чому, але вона це помітила, і це викликало в неї у глибині душі тепле відчуття.

Вона знала, що містер Шрапнель злий. Вона усвідомлювала, що кожної миті може статися один із його вулканічних вибухів, але якимось чудом місіс Штурх більше не переживала з цього приводу. Вона спокійно чекала, коли директор заговорить. І він заговорив:

- Це просто жахливо, місіс Штурх. Я переконаний у тому, що ви можете знайти

когось на заміну міс Гармидер. Вона створює хаос.

- Я спробую, містере Шрапнель. До речі, як там бідолашний містер Дейвід?

- Я вам уже казав: не називайте його бідолашним. Наскільки я розумію, він лежить у ліжку, задерши ноги. Йому має бути соромно за себе. А тепер, місіс Штурх, чи не були б ви такі ласкаві взяти телефон і спробувати знайти когось спокійного і розважливого на місце цієї божевільної з третього класу, перш ніж наша школа обвалиться нам на голови? Ми повинні позбутися її якомога швидше.

Місіс Штурх закусилла губу, щоб стримати усмішку, яка готова була з'явитися в неї на обличчі.

- Я постараюся.

Заливчастий звук сирени наближався. Невдовзі швидка допомога пронеслася по під'їзній доріжці та з вищанням зупинилася на стоянці. Двері водія відчинилися, і на асфальт висипалася купа пластикових слоїчків, мисок, ложок і ножів. За ними з'явилася і сама міс Гармидер. Цього разу її зачіска скидалася вже навіть не на

вороняче гніздо, а на цілу колонію чаплиних гнізд. Вона помітила, що містер Шрапнель з кам'яним виразом обличчя дивиться на неї з вікна, енергійно помахала йому рукою і збила дзеркальце на своїй швидкій допомозі.

Містер Шрапнель вбіг до кабінету секретарки.

- Сподіваюся, ви вже знайшли заміну, місіс Штурх?

Секретарка прикрила телефонну трубку рукою, так ніби вона саме із кимсь розмовляла, і похитала головою:

- На жаль, містере Шрапнель, наразі нічого.

Директор тяжко зітхнув і повернувся до свого кабінету. Місіс Штурх поклала трубку і хихикнула. Вона взагалі не збиралася нікому дзвонити. На її думку, поява міс Гармидер була найкращою подією, яка сталася у Далендонській початковій школі за багато років, і вона не збиралася припиняти цю подію. їй хотілося, щоби ця подія тривала якомога довше.

- Що ми будемо робити сьогодні, міс? - запитав Вейн.

- Спочатку допоможіть мені розвантажити мою швидку допомогу. Ходіть усі.

До фургона міс Гармидер рушила довжелезна процесія. Усі бажали допомогти його розвантажувати. Діти вирішили, що

це напрочуд цікаво. Лілія дозволила кожному особисто увімкнути маячки і сирену. Тоді Ребекка випробувала ноші. Вейн знайшов бинти і вже ладнався було забинтувати Ребекку, але міс Гармидер сказала, що, на її думку, вчора було вже досить обв'язування.

Черіл взяла кілька мисок і допомогла віднести їх до класу.

- Міс, а це правда, що ви хотіли бути альбатросом?

- Звичайно. А ти?

Але образ вчительки у вигляді велетенського морського птаха - це було трохи занадто, як для Черіл, тому вона не відповіла.

Розвантаження швидкої допомоги і перенесення всіх коробочок у класну кімнату зайняло трохи часу. Дітям страшенно кортіло дізнатися, що ж там у тих слоїчках. Таємниця розкрилася дуже швидко.

- Сьогодні ми займатимемося куховарством, - оголосила міс Гармидер.

Частина дітей зустріла цю новину стогоном.

- А ми не могли б сьогодні знову займатися вертопедами?

- Думаю, вчорашніх польотів було більше ніж досить. Куховарство стане хорошою переміною.

- А що ми будемо готувати? - запитала Керолайн. - Може, морозиво?

Міс Гармидер замислилася:

- Яюсь про це не подумала. Це було би чудово, але сьогодні я не взяла необхідних продуктів. А як щодо того, щоби спекти Пиріг Дружби?

- Пиріг Дружби? А що це таке?

- Його роблять у Німеччині, а ще, здається, в Канаді. Ми спечемо особливий пиріг - з використанням дріжджів, борошна, цукру, молока і води, а тоді поділимося ним з усіма у школі. Саме тому його називають "Пирогом Дружби". Це дуже гарно - ділитися чим-небудь з друзями.

Вейн замислився.

- Одного разу я поділився зі своїм другом синцем, - сказав він.

- Як це тобі вдалося? - здивувалася міс Гармидер.

- Спочатку він поставив синець під оком мені, а тоді я поставив йому.

Коли діти перестали сміятися, міс Гар-

мидер роздала кожному по великій пластиковій мисці. Тоді вона дістала кілька пачок борошна, кілька пляшок молока, кілька великих ложок для розмішування і врешті-решт - великий брикет кремового кольору. Клас виричився на нього.

- Що це? - запитала Тереза.

- Дріжджі. Дуже цікава річ. Насправді вони живі.

Люк штурхнув брикет:

- Воно не рухається, - поскаржився він.

- І навіть не дихає, - додала Карен.

- Думаю, цей брикет треба віднести до ветеринара, міс, - запропонувала Ребекка.

- Воно ж навіть не має очей або ніг. Як воно може бути живе?

Міс Гармидер взяла брикет у руки і почала відщипувати від нього великі шматки і роздавати всьому класу.

- Дріжджі, діти, - це такий грибок, як цвіль... - тут її голос потону в хоральному "Фу!" усього класу. Діти брали дріжджі, нюхали їх і незадоволено відвертали носи.

- Та ні, цей грибок не шкідливий, - розсміялася міс Гармидер. - Кожна скибка хліба починається з дріжджів. Завдяки дріж-

джем тісто росте. Візьміть свої миски і насипте в них трохи борошна.

Минуло зовсім небагато часу, як більша частина парт, а також підлога, були покриті борошном. Діти мали білі плями на личках, на руках до середини ліктів, а також на штанцях, спідничках і джемперах - там, де вони витирали об них руки.

Джон умудрився чхнути у свою миску, і білосніжна хмара борошна розлетілася по всьому класу.

- Ой-ой-ой! - заверещала Сара. - Не їжте цього. Джон готує не пиріг Дружби, а Чхальний Пиріг!

- Саро, чи тобі конче треба бути аж настільки гидливою? - запитала міс Гармидер. - Просто вимішуй борошно, молоко і воду, ось так.

Клас узявся до вимішування. Дехто вимішував повільно й обережно. Було видно, що їм уже доводилося займатися цим раніше. Інші крутили ложками в мисках із запаморочливою швидкістю, а тоді вражено виявляли, що половина вмісту мисок вихлюпнулася над стінками і розбризкала по всьому килиму.

- Ой, вибачте, - промимрила Ембер, коли її миска вирвалася в неї з рук, пронеслася в повітрі і впала на землю, оббризкавши півдюжини дітей мокрим борошном. Але всі були занадто зайняті вимішуванням, тож на це не звернули особливої уваги.

- А тепер - чарівний інгредієнт, - оголосила міс Гармидер. - За діло беруться дріжджі.

- Скільки їх треба класти? - запитала Керрі.

- Ну, не думаю, що це має значення. Коли зробите, додайте багато цукру. Дріжджам потрібен цукор, вони ним живляться. Тепер ще раз усе перемішайте, прикрийте зверху тканиною, а тоді ми поставимо тісто на нагрівач, щоб краще бродило. Дріжджі люблять, аби було тепло, тоді тісто краще росте.

Усі діти принесли по великій мисці з тістом, і ці миски було розставлено біля класного обігрівача. Міс Гармидер з кількома дітьми пішли поставити миски в інших класах. "Врешті-решт, - пояснила вона, - ми ж робимо це для того, щоб ділитися з іншими". Невдовзі кожен клас у школі мав миску, або й дві чи три, з Пирогом Дружби - на превелике своє задоволення і цікавість.

Міс Гармидер навіть передала по одній мисці для містера Шрапнеля і місіс Штурх. Директор подивився на свою миску і відсунув її на самісінький край столу. Місіс Штурх вирішила, що це для неї честь. Коли вони повернулися в класну кімнату,

в ній було чути сильний запах дріжджів і борошна.

- Гм, - прийнялася міс Гармидер. - Як у справжній пекарні. А ви - справжні пекарі, - гордовито додала вона.

У відповідь третьокласники щасливо заусміхалися.

Усі були вкриті борошном і тістом з ніг до голови. Учні розкрили зошити і почали записувати, що вони наразі зробили, чекаючи, коли дріжджі також зроблять свою роботу.

- Вона справді чудова, - прошептала Карен до Джекі.

- Шрапнель хоче її позбутися, - похмуро застеріг Гленн. - Як би там не було, у неї не всі вдома. Вона хоче бути альбатросом.

- Ну і що? Я хочу бути танком, - шикнув на нього Вейн. - Так що сиди і дивися.

Перша ознака успіху з'явилася через півгодини, коли Марк помітив, що тканина над його мискою піднялася булькою. Він заглянув досередини і зі здивуванням зазначив, що суміш геть-уся спінилася. На її поверхні з'являлися малесенькі бульбашки, а сама вона піднялася до країв миски.

- Ось що роблять дріжджі! - схвильовано вигукнула міс Гармидер. - Завдяки їм тісто росте.

- І в мене так само! - закричала Джулі.

- І в мене!

Вигуки лунали по всьому класу: одне за одним діти виявляли, що робиться з їхнім пирогом. Кімната наповнилася сильним запахом бродіння. На жаль, дріжджі не перестали бродити, досягнувши верху мисок. Вони булькотіли далі і далі. Річ у тому, що діти поклали у тісто занадто багато дріжджів, не кажучи вже про цукор, якого теж було набагато більше, ніж треба.

Невеличкі шматки тканини, якими були прикриті миски, піднімалися все вище і вище, аж доки під ними не показалася бліда булькочуча маса. Це нагадувало ряд лисих голів, накритих хустками.

А тоді миски почали переповнюватися. Тісто вивалювалося через вінця і вихлюпувалося на килим. Але опинившись на килимі, воно не зупинилося і росло далі, при цьому на його поверхні весь час з'являлися бульбашки, з яких виділявся їдкий газ. Діти почали відсовувати свої парті подалі від

нагрівача - в міру того, як на них повільно наповзала смердюча хвиля борошна, молока і води.

- Ой-ой, - забідкалася міс Гармидер. - Думаю, ми дали забагато дріжджів і цукру.

Те саме відбувалося і в інших класах. Пиріг став дуже, ну просто неймовірно Пирогом Дружби; він почав розповзатися по всій школі. Діти покидали свої класні кімнати і шукали притулку в холі.

У кабінеті містера Шрапнеля його пиріг виступив у похід. Він захопив весь стіл. Зараз він стікав по всіх чотирьох ніжках, при-

хопивши із собою кілька важливих документів, не кажучи вже про п'ять різнокольорових кулькових ручок, степлер та фотографію з власноручним підписом міністра освіти.

- Місіс Штурх! - проревів директор. - Місіс Штурх! Ви вже знайшли заміну?

- На жаль, містере Шрапнель, - крикнула у відповідь секретарка. - Боюся, міс Гармидер працюватиме і далі.

Вона подивилася, як Пиріг Дружби на її столі забирає зі собою телефон, відкинулася у кріслі й зареготала. Місіс Штурх реготала доти, доки в неї на очах не виступили сльози і доки їй не довелося схопитися за живіт.

5. Виявляється, не такої вже й дружби

- Не турбуйтеся, - звернулася міс Гармидер до директора. - Ми вчинили невеличкий розгардіяш, але...

- Невеличкий розгардіяш? - ревноув містер Шрапнель. - А чи бачили ви, що ді-

ється в коридорах? По цілій школі розповзлося шість тонн вівсяної каші. Вона геть усюди!

Він спробував відірвати руки від липучої мазі, яка вкривала весь його стіл. Вона клеїлася до пальців, як жуйка, і витягувалася у довгі пасма.

- Це не вівсянка, - підкреслила міс Гармидер. - Це Пиріг Дружби. Я хотіла сказати, що я розумію, що ми вчинили невеличкий розгардіяш, і що тепер ми повинні його ліквідувати. Не турбуйтеся, містере Шрапнель. Скоро цілий цей будинок буде як новенький.

Містер Шрапнель, вочевидь, не ризикнув би відкинути цю вельми гречну пропозицію допомогти, хоча щось у глибині душі підказувало йому, що це неминуче призведе до нових клопотів. Але він почував себе надто змученим і не уявляв, де взяти сили, аби далі сперечатися з цією жахливою жінкою. Крім того, упродовж деякого часу він був занадто поглинутий намаганнями відліпити себе від столу.

Міс Гармидер обережно пробралася назад у класну кімнату. При кожному її

кроці Піріг Дружби голосно чвакав під туфлями.

Діти збилися в купку, вони були надзвичайно стривожені й налякані успіхом їхньої дріжджової закваски.

Не треба було мати аж надто багатой уяви, щоби зрозуміти, що собі думає містер Шрапнель.

- Мені здається, - почала міс Гармидер, - що наш Піріг Дружби трішечки занадто дружній. Це цілком моя вина, і я вже все пояснила містерові Шрапнелю. Вам не треба переживати.

Люк хрипко прошепотів:

- Нас посадять у тюрму, міс? - очевидно, він думав, що кожен, хто доводить до шалу містера Шрапнеля, опиняється в тюрмі.

- Ні, звичайно ж, ні. За таке не садять. Тим не менше, ми вчинили розгардіяш, і тепер повинні все повичищати.

- Але ж це займе не один тиждень! - вигукнула Ембер. - Ми залишимося тут назавжди!

- Не хвилюйся. Нам знадобиться багато теплої води і мильна стружка. А ще нам треба буде взяти якомога більше відер,

швабр і ганчірок; ну, і пиросос. Отже, загін прибиральників, - увага!

Увесь клас став струнко, чекаючи розпоряджень. Одну групу послали за швабрами, іншу - за відрами і водою. Ще інші шукали ганчірки і мильну стружку. Троє учнів отримали бойове завдання захопити пиросос, і їм вдалося успішно доставити його на базу. Це була вельми небезпечна місія. На всьому шляху дітям доводилося долати страхотливий повзучий пиріг, який і далі повільно поширювався по школі.

А потім почалася важка робота. Проти пирога, який здіймався, наче хвилі прибою, виливалася гаряча вода - відро за відром. У білий водоспад сипалася мильна стружка. Похапавши щітки і швабри, діти кинулися у бій із тістом.

На передовій почав утворюватися грубезний шар мильної піни. Від цієї піни відривалися величезні бульбашки. Вони повільно пливли по коридору і лускали на стінах. Піна піднімалася все вище й вище - аж доки мало не досягла стелі.

Черіл і Керолайн загорлали бойовий клич і кинулися прямисінько в скупчення

бульбашок. Вони виринули з нього, з голови до п'ят вкриті піною, яка виблискувала всіма кольорами веселки, і затанцювали. Невдовзі всі кинулися наслідувати їхній приклад. Діти походжали туди-сюди, хизуючись одне перед одним, аж доки раптом не зіткнулися ніс у ніс із містером Шрапнелем.

На якусь мить директор припустив, що школу захопили прибульці з далекої галактики. Містер Шрапнель уже хотів було роз-

вертатися і втікати. Але якимось чудом він устиг розпізнати сховане за блискучими бульками кругле обличчя Вейна.

- Що це означає? - прошипів директор.

- Ой, вибачте, сер, - тремтячим голосом промовив Вейн, за кожним словом випускаючи з рота мильні бульки. - Ми просто намагалися тут поприбирати.

- Це, мабуть, була ідея міс Гармидер? Я позбудуся її, навіть якщо це виявиться остання річ, яку я зроблю в своєму житті, - його очі звузилися, перетворившись на тонкі небезпечні щілини. - Де вона? Відповідай!

Вейн мовчав. Він втупився в носики своїх черевиків, хоч і не міг їх бачити під товстезним шаром піни. Він просто дивився туди, де, на його думку, вони мали би бути з найбільшою імовірністю. Містер Шрапнель скреготнув зубами, з голосним чваканням розвернувся на каблуку і кинувся на пошуки міс Гармидер.

Діти знову почали дихати. Вони стривожено перезирилися.

- Бідолашна міс Гармидер. Він хоче її впіймати, - пробурмотіла Тереза.

Пітер кивнув.

- Якщо вона піде... - почав він, але так і не зміг закінчити. Решта дітей знали, що він мав на увазі, але й вони не змогли би передати словами того відчаю, який стис їхні серця.

- Давайте ж бо! - вигукнув Ентоні. - Ми ж можемо принаймні поприбирати це заради неї!

Він схопив швабру і знову взявся до праці. Решта дітей прожогом приєдналися до нього. Об'єднавши зусилля проти пирога-монстра, вони помалу, крок за кроком, почали відбивати в нього територію.

Тим часом містер Шрапнель з боєм пробирався по будинку в пошуках міс Гармидер, твердо вирішивши, якщо доведеться, особисто заштовхати цю міс до її сміховинної швидкої допомоги і відправити на всі чотири сторони. Нараз він почув якесь віддалене завивання і вирушив з'ясувати, що ж воно таке, але по дорозі вляпався у кучугуру мильної піни, яка здіймалася аж до самої стелі. Він занурився в неї, майже нічого не бачачи, а тоді виринув з протилежного боку, повністю вкритий бульбашками. Крізь них

він побачив Лілію Гармидер з пилососом у руці, яка намагалася відчистити килим від розлізливих решток Пирога Дружби.

- Міс Гармидер! - заверещав він. - Що відбувається? Що це ви виробляєте з моєю чудовою школою?

- Ой, якби ви тільки себе побачили, містере Шрапнель! - сказала міс Гармидер. - Ви весь у бульках. Одначе не хвилюйтеся. Зараз я вас гарненько відчищу. їх можна здмухати пилососом. Стійте рівненько, не ворухіться...

Міс Гармидер перевела перемикач пилососа на видування. Пристрій загудів, зашвистів, чхнув - і раптом виплюнув величезні згустки Пирога Дружби. Вони попробували бульки і врізалися просто в груди містера Шрапнеля. Той відступав назад, доки не вперся в стіну, а тоді повільно сповз по ній на підлогу.

Міс Гармидер вимкнула пилосос.

- Ой-ой! Боюся, в трубі залишалися шматки пирога, містере Шрапнель. Вибачте, будь ласка.

Вона взяла ганчірку і почала відтирати нею директорський костюм.

- Ось, бачите - відчищається. Нічого, якщо ваш піджак залишиться піджаком у смужку? Адже ж це зовсім не погано - бути не таким, як усі! Знаєте, містере Шрапнель, я думаю, ми виграємо цю битву.

- Битву? - простогнав містер Шрапнель. - Битву?

Адже це таки справді була битва. Він боровся проти міс Гармидер від тієї миті, коли вона переступила поріг школи.

- Так, нашу битву проти пирога, - міс Гармидер швиденько витерла йому носа і допомогла підвестися на ноги. - А тепер давайте підемо подивимося, чим займається третій клас.

Містер Шрапнель позадкував:

- Ні, я думаю, не треба, не треба; ні, я цього більше не витримаю. Я хочу додому - і спати.

Але Лілія Гармидер міцно вхопила його за лікоть і повела по коридору.

Кілька неприкаяних бульбашок усе ще залишалися на стінах. У повітрі стояв сильний запах мокрого килимового покриття, під ногами чвакало, але Пирога Дружби вже не було. Діти вперто випихали його, доки не випхали весь за поріг школи. Саме там їх і застали містер Шрапнель і міс Гармидер. Учні саме лили з відер воду на останні плями брудної липучої маси, змиваючи її в каналізаційні стоки.

- Ну от, усе зроблено. Ви всі молодці, а тепер ходімо назад до класу.

Діти усміхнулися їй і поспішили в клас, а міс Гармидер тимчасом провела директора до його кабінету. Той і далі щось бурчав на тему того, що він більше нічого не розуміє. Відтак міс Гармидер покликала місіс Штурх і попросила її зробити для містера Шрапнеля горнятко міцного гарячого чаю.

- Він дещо шокований, - сказала вона.

Опинившись у своєму кабінеті, містер Шрапнель став потрохи оговтуватися. Тепер, коли він сидів у своєму старому кріслі, вже чистому, хоча все ще вогкому, в його голові почало прояснюватися. За спиною міс Гармидер він помітив шкільний розклад, той усе ще надійно висів на стіні. Шкільний розклад! У ньому зосереджувалася вся сила містера Шрапнеля. Він відчув, як завдяки розкладу повертається до життя.

Він встав на ноги, протиснувся повз міс Гармидер і надзвичайно уважно пробіг його очима.

- Я так і знав! Я так і знав, міс Гармидер. Тут нічого не сказано про куховарство. Клас містера Дейвіда взагалі не мав займатися куховарством!

Лілія Гармидер підійшла і подивилася на розклад. Містер Шрапнель розписав усе, чим мав займатися протягом цілого тижня третій клас, а також інші класи школи. Тут був навіть щоденний розклад для самого містера Шрапнеля. Міс Гармидер уважно його прочитала.

- Ось, дивіться! Куховарства нема! - повторив директор.

- Але як вам це вдається, містере Шрапнель?

- Що? Ви про що?

- Оцей ваш розклад - це ж для вас, мабуть, просто жахливо, - міс Гармидер подивилася на містера Шрапнеля з воістину дитинним здивуванням. - Весь ваш день розписаний від початку і до кінця, але при тому вам не дозволено ні разу відлучитися в туалет. Тоді звідки ви знаєте, коли вам туди іти? А коли треба висякатися? Як вам це вдається?

Містер Шрапнель вирячився на неї. Тоді вирячився на розклад. Він перечитав його ще раз, і ще. Тоді знову подивився в її сірі очі з грайливими іскорками. Раптом він шурнув рукою по стіні, здер свій пре-

красний витвір, зіжмакав його, порвав на клапті, розтовк кулаками, скинув на підлогу, розтоптав і з люттю розкопав по всіх кутках.

Він стояв, важко дихаючи, і ошаліло дивився на міс Гармидер. А тоді відкрив рота:

- А-а-а-а-а-а-а-р-р-р-р-р-р!

6. Маленькі штучки — великі проблеми

- Перепрошую, вам телефонують, містере Шрапнель, - покликала директора місіс Штурх. - Я перемикаю на вас.

Директор підняв трубку і слухав. Кров відлила від його лица, і воно сполотніло. Праве око почало сіпатися.

- Завтра? Завтра після обіду? Так, добре, звичайно, нема проблем. Ми будемо чекати на вас, місіс Донован.

Він повільно поклав трубку.

Ось вона - ця остання крапля. Місіс Донован була дуже важливим шкільним інспектором, і завтра після обіду вона зби-

ралася відвідати Далендонську початкову школу. Це мало б означати кінець усьому. Місіс Донован тільки гляне на міс Гармидер - і закриє всю школу. Його звільнять, викинуть на вулицю - і це після десяти років бездоганного директорського стажу. Він безцільно зайшов до кабінету місіс Штурх.

- Місіс Штурх, здається, міс Гармидер сьогодні тут?

- А хіба ви не чули сирени, містере Шрапнель?

- Так, так, хоч я дуже намагався не чути. Я припускаю, що від містера Дейвіда нема ніяких звісток? Завтра його не буде?

- Боюся, що ні. Лікар сказав, що він не зможе вийти на роботу ще принаймні зо два тижні.

Містер Шрапнель пригнічено кивнув.

- Два тижні, - пробурмотів він. - Гармидер ще два тижні.

- Щось сталося, містере Шрапнель? - поцікавилася місіс Штурх.

- Та ні, абсолютно нічого не сталося. Просто завтра після обіду до нас прийде місіс Донован, от і все.

- Чи вона, бува, не інспектор?

- Так, вона інспектор. Інспектор, місіс Штурх, але прошу, хай це вас не турбує. Я можу піти додому, засунути голову в духовку і покінчити з усім цим раз і назавжди.

Він розвернувся і поплентався назад до свого столу.

Місіс Штурх з цікавістю спостерігала за ним.

У третьому класі міс Гармидер саме поставила на свій стіл стару бляшанку з-під печива.

- А що там? - запитав клас, прекрасно знаючи, що там може бути що завгодно, крім печива. Бо міс Гармидер могла носити печиво в кишенях піджака або на дні рюкзака, але в жодному разі не в такому банальному місці, як бляшанка з-під печива.

- Це миші, - пояснила класу міс Гармидер. - Розумієте, мій кіт дуже ледачий - його звать Диван, бо він весь день спить, - і не ловить мишей. Але якось я почула, що в мене в кухні шкребуться миші, й поставила кілька пасток.

- Фу, але там же не мертві миші, правда? - буркнула Сара.

- Ні, я поставила такі пастки, які ловлять мишей живими, щоб їх можна було потім випустити на волю - десь на природі. Пастки стояли чотири ночі, а коли я перевірила їх сьогодні зранку, то знайшла в них двох мишок, їх я і принесла сюди, щоби показати вам. Стюарте, здається, я бачила в коридорі біля умивальника стару клітку для хом'яка. Піди подивися, чи вона там є.

Стюарт вийшов - і через хвилину повернувся з досить-таки іржавою кліткою. Всередині в ній залишалося маленьке бігове

колесо. Міс Гармидер відкинула кришку клітки і взяла бляшанку з-під печива.

- Це досить непроста річ, - попередила вона. - Миші дуже збуджені, тому залишається сподіватися, що вони не вискочять. Не хотілося б, аби вони шастали по всьому класу.

Вона почала піднімати кришку бляшанки, водночас тримаючи її над кліткою. Далі вона струснула бляшанкою, і дві мишки зісковзнули в клітку. Стюарт моментально закрив кришку і зробив крок назад.

- Добра робота! Тепер вони будуть у безпеці.

- Ой, які вони гарненькі, - прошепотів хтось із хлопчиків.

- Дивіться на її ніс, - сказав Марк. - Вона нюхає. І морщить носа.

- Це того, що від тебе тхне, - пробурчала Келлі.

- Я й не знала, що вони такі маленькі, - пробурмотіла Джекі.

Одна з мишок вискочила на колесо, яке почало зі скрипом обертатися. Мишка налякано зіскочила, так ніби колесо її вкусило. Тоді вона повернулася, старанно обнюхала

колесо і спробувала ще раз. Діти зачаровано спостерігали. Міс Гармидер зняла клітку зі свого столу.

- Я поставлю її отут на поличку, щоб вам усім було добре... Ой, ні! Ой-ой!

Ручка обірвалася, і клітка впала на підлогу. Дверцята від удару відчинилися, і миші опинилися на волі. Вони прожогом чкурнули з клітки. Половина класу тут же кинулася за ними, а друга половина пови-скакувала на парти і розверещалася:

- Вони повтікали! Вони повтікали!

- Нічого страшного, не хвилюйтеся! - вигукнула міс Гармидер. - Зараз ми їх зловимо. Де вони? Сюди, Керрі! Ось вони! За ними, Емі, хутчій!

Миші шмигали по всьому класу, різко повертаючи вбік, як тільки до них наближався хтось із учнів. Одна з них зробила карколомний стрибок і вискочила спочатку на стілець, а далі побігла по кришках парт. Це викликало ще більший переполох, і ті діти, які стояли на партах, почали пританцьовувати, немов на розжареному вугіллі.

Друга мишка виявила, що дверцята шафи відчинені, коротко пискнула і забігла всередину. Четверо дітей протиснулися за нею і почали нишпорити поміж книжками, коробками, лінійками, олівцями, вимірювальними рулетками, головоломками та іншим шкільним причандаллям. Усе це добро полетіло на підлогу, а діти тим часом намагалися знайти маленьку тваринку.

Дуже скоро шафа стала цілком порожньою. Весь її вміст лежав позаду них, звалений на купу.

- Ось вона, на верхній полиці! Попалася! - заверещала Сара. Дівчинка підстрибнула, вхопилася за полицку - і тут же вся шафа повалилася на учнів.

Двері з грюкотом відчинилися, і в клас увірвався містер Шрапнель. Його зустріли зливою вигуків: "Сюди! Сюди! Ходіть-но сюди!"

Перш ніж він встиг відкрити рота, за нього вчепилася міс Гармидер:

- Ходіть-но сюди, містере Шрапнель. У нас у класі миші вирвалися на волю.

Містер Шрапнель відступив, побачивши, як велика шафа сама по собі піднімається з підлоги і починає насуватися на нього:

- Що тут, заради всього святого...

- Не турбуйтеся, це Гленн і Ребекка, - пояснила міс Гармидер. - Швидше! Думаю, миша побігла сюди. Дивіться, тут! Над книжками.

Містер Шрапнель обернувся саме вчасно, щоби углядіти, як маленька бурувато-

сіра грудка прошмигнула по книжках і сховалася за ними.

- Я її побачив! - тріумфуюче вигукнув він і кинувся за звірятком.

Частина дітей підбадьорливо загукала. Містер Шрапнель почав витягувати книгу за книгою, зазираючи за кожною з них.

- Я впевнений, що вона десь тут, - промимрив він до Лілії, яка приєдналася до нього.

Вона помітила мишу, яка зачаїлася за атласом, обережно склала долоні "човником" і потяглася до неї. Однак миша виявилася набагато прудкішою. Вона плигнула - і потрапила прямісінько в рукав піджака містера Шрапнеля. Але той нічого не помітив і далі нишпорив між книжками.

- Ой, містере Шрапнель, - сказала Лілія. - Мені здається, миша у вас у рукаві.

- Цього не може бути. Я би відчув.

- Вона там. Я вже майже була її зловила, коли вона скочила. І прямо вам у рукав.

Містер Шрапнель випростався. Подивився на рукав. Простягнув руки, але так і не зміг нічого побачити або відчутти.

- Вона не могла цього зробити, - повторив він.

- Вона там! Вона там! - закричали Ліндсей і Черіл.

- А ви зніміть піджак, - запропонувала міс Гармидер і зразу ж узялася допомагати директорові його стягувати.

Вона потрусила піджаком, але миша не з'явилася.

- Ви впевнені, що...

- Онде вона, у вас під джемпером! - вигукнув Джон.

Унизу одного з рукавів ворушився маленький горбик. Містер Шрапнель зігнув руку, побачив рухому випуклість - і кинувся в дикий танок "у-мене-в-рукаві-миша".

- Ай-ай! Вона мене вкусить! Геть, геть, забирайся геть, маленька тварюко!

Він шалено вимахував рукавом, і за мить із нього таки вискочила миша. За щасливим збігом, вона впала прямісінько в бляшанку з-під печива. Вейн миттю прикрив її кришкою, перш ніж миша встигла отямитися.

- Молодець, Вейне! - вигукнув містер Шрапнель.

- Тричі "ура" містерові Шрапнелю! - крикнула Лі. - Містер Шрапнель упіймав мишу! Ну, і Вейн, звичайно.

Містер Шрапнель радісно усміхався у відповідь на вигуки захвату. Тим часом діти помітили і другу мишу, яка налякано причаїлася за дошкою. Містер Шрапнель закатав рукави і приклав палець до вуст. Діти притихли. Окрилений своїм недавнім успіхом, директор обережно наблизився до миші. Він підкрадався все ближче і ближче. Мишка трохи підбігла вперед. Тоді містер Шрапнель став заходити під іншим кутом. Миша обернулася, а тоді дременула. Вона бігла, доки не опинилася в кутку.

Клас затамував подих, спостерігаючи, як містер Шрапнель веде наступ. Тепер він підібрався настільки близько, що міг розрізнити кожну волосинку на спині миші. Він почав повільно простягати до тваринки праву руку. А тоді блискавичним рухом схопив мишу, вкинув її у бляшанку з-під печива і закрив кришку.

Третьюокласники видихнули і радісно загукали. Містер Шрапнель поправив краватку й обвів клас задоволеним поглядом.

Міс Гармидер стояла позаду нього, усміхалася і плескала в долоні. Директор підняв руку, і гамір ушух.

- Діти, думаю, ви тут нарobili трохи розгардіяшу. Треба все поприбирати. Міс Гармидер, чи не могли б ви зайти на хвилю до мого кабінету?

На третьокласників накотилася хвиля страху, і вони обернулися, щоби поглянути на свою нову вчительку. Усі знали, що зараз буде. Усі хотіли бодай чимось їй допомогти. Усі відчували себе вкрай малими і безпорадними.

Міс Гармидер широко усміхнулася:

- Звичайно, містєре Шрапнель. Уже іду. А ви, діти, усе тут гарненько поприбирайте. Я скоро буду.

Директор відчинив перед нею двері й пропустив уперед. На виході він глипнув на дітей, і ті спішно кинулися наводити порядок у класі. Двері зачинилися, директор з учителькою пішли, залишивши дітей сам на сам з їхніми найгіршими передчуттями.

- Вона вже ніколи до нас не повернеться, - сумно вимовила Ембер.

7. Дзвінок інспектора

- Я знаю, що ви збираєтеся сказати, містер Шрапнель. У розкладі нема мишей.

Міс Гармидер подивилася директору просто у вічі. Він різко кивнув.

- Абсолютно правильно, міс Гармидер. Але ви, мабуть, пам'ятаєте, що мій розклад учора після обіду був знищений, особисто мною, після дуже і дуже важкого дня.

Лілії Гармидер довелося відвести погляд. Вона виявила, що вираз обличчя директора змушує її трішечки нервувати. Ну а він вів далі:

- Звичайно, у школі є й інші примірки розкладу. Проте за ті кілька днів, що ви тут, я помітив, що діти надзвичайно схвильовані. Якщо забути на мить про ті збитки і неприємності, що мали місце, то мушу сказати, що ваш клас... ну, отримує задоволення. А сьогодні після обіду... - містер Шрапнель набрав у груди повітря, - я теж.

Містер Шрапнель і міс Гармидер уважно дивилися одне на одного. На обличчі вчительки з'явилася усмішка, і вона засміяла-

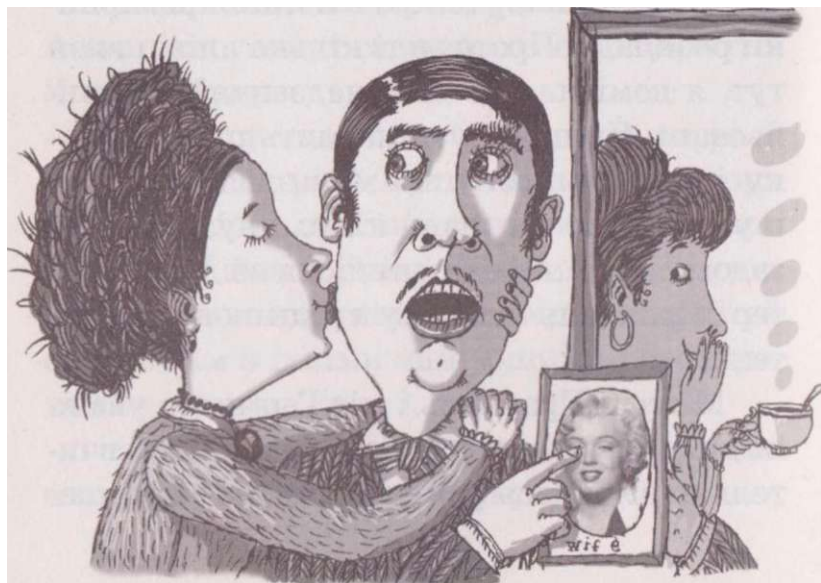
ся. Містер Шрапнель теж почав усміхатися. Раптом ні з того ні з сього міс Гармидер обвила директора руками навколо шиї і розцілувала його в обидві щоки.

- Ой, містере Шрапнель! - зітхнула вона.

Директор силкувався видертися з міцних обіймів міс Гармидер. Тим часом поруч проходила місіс Штурх. Шкільна секретарка поспостерігала за сценою в кабінеті директора, приклала долоню до губів, щоби не хихикнути, і втекла у свою кімнату.

Містер Шрапнель нарешті вирвався з обіймів Лілії.

- Міс Гармидер! Я одружений чоловік!

- Я знаю, містере Шрапнель, але чому б то часом і не обняти когось, коли ти щасливий? Я завжди обнімаю людей, коли я щаслива. А знаєте, іноді, коли мене переповнює радість, під рукою нікого не виявляється, і тоді я змушена обнімати дерево або поштову скриньку.

- Охоче вірю, - промимрив містер Шрапнель. - Але я ще не закінчив. Сьогодні я згадав, що це значить - по-справжньому отримувати задоволення від того, що ходиш до школи. Я впевнений, що третій клас чимало навчився за останні кілька днів, але тепер перед нами постала велика проблема. Завтра після обіду до нас прибуває місіс Донован, шкільний інспектор. Думаю, вам не треба пояснювати, що це означає.

- Загальну паніку? - радісно спробувала вгадати міс Гармидер.

- Так. Ці слова цілком адекватно передають суть справи. Наскільки я знаю, завтра після обіду клас містера Донована має плавання - я говорю це на випадок, якби ви раптом вирішили один раз дотриматися розкладу. Сподіваюся, тут мало що може піти не так.

Лілія кивнула на знак згоди:

- Не турбуйтеся, містере Шрапнель. Завтра після обіду ми будемо зразково-показовою школою. І я справді збираюся скористатися з плавального басейну.

Вона вийшла з кабінету, перш ніж директор устиг сказати ще хоч слово. І тепер він ламав собі голову, чи вона справді вимовила останні слова не зовсім серйозним тоном, немовби щось замишляючи, чи це йому тільки причулося.

- Між іншим, - сказала міс Гармидер, несподівано просунувши голову в двері, - вам би не сподобався мій папуга, правда? Норман дуже милий, але він весь час намагається влаштувати собі гніздо у мене на голові, не знаю чому. Він зовсім ручний і вміє наслідувати звук сирени швидкої допомоги. Я віддам вам його задурно.

Містер Шрапнель втомлено заплющив очі й скрушно похитав головою. Останньою річчю, якої він міг би хотіти, був папуга, який умів імітувати сирену швидкої допомоги. Ця жінка божевільна на сто відсотків!

Третій клас був вражений, побачивши міс Гармидер наступного дня у школі.

- Як вам вдалося втекти? - запитав Вейн.

Міс Гармидер розреготалася і сказала, що вона їх учить, аж поки не одужає містер Дейвід.

- Як добре! - закричали діти. - А що ми будемо робити сьогодні?

- Сьогодні після обіду ми будемо плавати.

Обличчя дітей витягнулися.

- Ми на плаванні просто ходимо туди і назад на мілкому, та й усе, - поскаржилася Джулі. - Нам не дозволяють ні пірнати, ні нічого такого. А що, міс Гармидер, ми могли би зайнятися чимось цікавішим?

Лілія Гармидер уважно подивилася на насуплені обличчя, благальні обличчя і знуджені обличчя дітей, які стояли навпроти неї. Вона злегка усміхнулася.

- Гаразд, я б хотіла, щоб у басейні ви розділилися на чотири групи і знайшли спосіб перетнути басейн від берега до берега, залишаючись сухими.

- Залишаючись сухими! - вигукнув Стюарт. - Це ж неможливо.

Вейн скочив на ноги:

- Зовсім ні, ти ж можеш побудувати човен.

- Можна побудувати міст, - запропонувала Сара.

- Ми могли би перекинути канат з берега на берег і переповзти по ньому, - пояснила Керолайн. - Моя Тарзан! - додала вона, б'ючи себе кулаком у груди. - Давай, Чіта, - звернулася вона до Черіл. - Берімося за роботу.

На момент закінчення ранкових уроків було знайдено чотири різні розв'язання басейнової проблеми. Група номер один вирішила побудувати човен, скориставшись для цього старою залізною ванною. Вони хотіли підняти вітрило, але воно не бажало діяти як слід, тому діти зробили весла зі шматків дерева.

Група номер два притягла зі спортзалу пару гімнастичних коней. Вони планували перекинути над басейном канат і проповзти по ньому.

Третя також використала гімнастичне спорядження. Вони сподівалися побудувати міст із довгих дощок. Остання група весь ранок мала купу роботи: вони робили водо-

ступи з великих шматків пінопласту, знайденого десь неподалік. Суть полягала в тому, щоби надягти їх на ноги і пройти по воді, як по сухому.

Одразу після обіду учні схопили свої купальні костюми і потягнули все спорядження у басейн.

Міс Гармидер сказала, що було б непогано переодягтися, просто на всякий випадок.

Вона зникла в одній із кабінок, а тоді вийшла - вдягнена у старомодний смугастий повністю закритий купальний костюм у вікторіанському стилі.

Вона намагалася вдягнути ще й капелюшок, але на її чудернацькій зачісці ніяк не хотів триматися жоден головний убір.

Усі групи почали готуватися. Біля бортика басейну були звалені мотузки, дерево, дошки, коні та металева ванна. Діти почали зв'язувати дошки до купи і відмірювати канат. Вони вже майже закінчили, коли у басейні з'явився містер Шрапнель разом із місіс Донован, шкільним інспектором.

Місіс Донован була огрядною добродійкою з червоним лицем, гучним голосом і

крикливим макіяжем. Вона остовпіло вирячилася на купу мотлоху коло басейну. Від несподіванки її очі широко розкрилися. Вона кілька разів кліпнула, а тоді повернулася до містера Шрапнеля, який цієї миті понад усе прагнув провалитися під землю. Ну невже міс Гармидер хоч раз не могла зробити щось як треба?

- Що тут відбувається? - прогуділа міс Донован.

Перш ніж до директора повернувся дар мови, міс Гармидер пояснила:

- Ми досліджуємо проблему, яким способом можна перетнути басейн, не намочившись, - просто сказала вона.

Інспектор підняла намальовані дітьми схеми й оглянула спорядження.

- Як захоплююче, - пробурмотіла вона й обернулася до Джулі. - Як ти збираєшся перебратися на той бік по канату, коли він уже буде на місці?

- Я збираюся повиснути під ним, - відповіла Джулі.

- Ага, як мавпа! Яка дотепна ідея! Я б навіть сказала, що це цікаво. А це що? Як воно діє?

- Оці міні-човноходи треба прив'язати до ніг, - сказала Ребекка. - А тоді можна буде йти... Я сподіваюся.

- Як багато хороших ідей! - сказала місіс Донован. Вона серйозно подивилася на дітей. - А що, якби я випробувала один із цих винаходів? Вони виглядають так спокусливо. Я б хотіла випробувати човен.

Ребекка і Пітер хихикнули і сказали, що, звичайно, вона може спробувати. Місіс Донован відклала свою сумочку і почала заходити у ванну.

- А ви не спробуєте, містере Шрапнель? - гукнула вона до директора.

У містера Шрапнеля відпала щелепа. Міс Гармидер легенько штурхнула його ліктем, і тільки тоді він отямився:

- А, так-так, звичайно. Я буду мавпою, - заявив він, на превелике задоволення Вейнкової групи. Вейн дуже люб'язно запропонував директорові бути першим.

- Дуже дякую, - відповів містер Шрапнель, аж ніяк не впевнений, що він аж так хотів би бути першим.

Тим часом ванна вже шалено розгойдувалася у басейні.

Усе проходило цілком успішно. Місіс Донован з'ясувала, що керувати ванною доволі важко, та найважливіше було те, що ідея спрацювала.

- Це просто чудово! - гукнула вона на "берег" басейну, описуючи ванною невеличкі кола.

Містер Шрапнель скинув піджак і повис на канаті. Той натягнувся під його вагою. Це було справжнє випробування. Він знав, що весь клас дивиться на нього. Директор відштовхнувся ногами і перекинув їх над канатом, а тоді почав посуватися над водою.

- Давайте, сер, давайте! - кричали хлопчики. - Ви можете випередити її!

Містер Шрапнель зціпив зуби і почав підтягуватися з іще більшою силою.

І тут раптом один із коней не витримав навантаження.

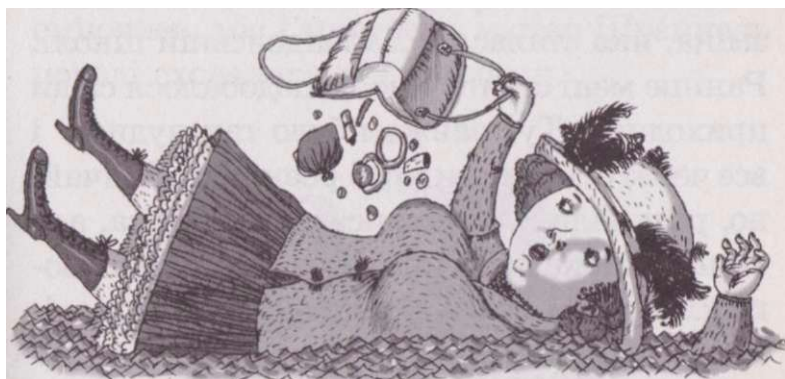
Він зісковзнув просто в басейн, тож директор несподівано для себе виявив, що безпомічно борсається у воді.

- Рятуйте! - загорлав директор, виринаючи у фонтані бризок на поверхню. У відчаї він схопився за перше, що трапилося

йому під руку. Це виявилася ванна, яка спокійно пливла по басейну.

На жаль, містер Шрапнель схопився за неї з такою силою, що "човен" перевернувся - і шкільний інспектор місіс Донован вивалилася за борт.

- Ой! - здивовано булькаючи, закричала місіс Донован. - Ой! Тут мокро! - і обоє сховалися під водою.

Половина третьокласників кинулася у басейн рятувати обох дорослих. Міс Гармидер кинулася до своєї швидкої допомоги й увімкнула сирену і маячки. Коли вона повернулася, двоє дорослих у надзвичайно забрудненому вбранні сиділи над басейном, їхній одяг намок і липнув до тіла.

- З вами нічого не сталося? - запитала Лілія.

Містер Шрапнель кашлянув, сплюнув і попросив її зробити таку ласку і вимкнути це страхітливе виття.

Шкільний інспектор викрутила рукави і повернулася до нього.

- Містере Шрапнель, я вже дуже давно не мала такого задоволення від візиту до вашої школи. Мушу сказати, мене тішить зміна, яка сталася у Далендонській школі. Раніше мені страшенно не подобалося сюди приходити. Тут завжди було так нудно - і все через оті ваші гидотні розклади. Звичайно, розклади - річ корисна і необхідна, але ви надто вже перегинали палку. Щодо цього класу, то він робить честь вашій школі. Можу вас запевнити, що я збираюся написати вельми сприятливий відгук. А зараз мені треба піти і посушитися.

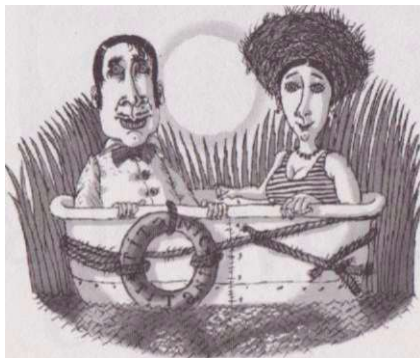
І місіс Донован почалапала в переодягальню. Містер Шрапнель дивився їй услід. А тоді він почав реготати. І діти почали реготати. І міс Гармидер також почала реготати. Містер Шрапнель піднявся на ноги. Він обережно всівся у ванну і взяв весло.

- Чи не прокатається зі мною навколо басейну, Ліліє? - запитав він.

- Із задоволенням, директоре, - усмінулася міс Гармидер.

Вона сіла у ванну, і вони почали рівномірно гребти веслами під захоплені вигуки учнів; декотрі з них вимахували руками.

І навіть коли ванна почала просідати все нижче і нижче під їхньою вагою, вони не звертали на це уваги. Невдовзі, сміючись, міс Гармидер і містер Шрапнель поволі сховалися під хвилями.

*Присвячується Джейн, анархії
і винахідливості у класі*

1. Телефонний дзвінок

Те, що робила Лілія Гармидер, виходило якоїсь дивної форми. Взагалі-то це мав бу^{ги} глиняний слоник, але найбільше воно скидалося на восьминога і бегемота, які лоб У лоб зіткнулися на високій швидкості. Лі^Аі^я Гармидер тільки недавно зайнялася гончарством. Вона знудилася і їй хотілося чимось зайнятися. Зазвичай у неї було доволі

гато роботи як у вчителя на підміну, але останнім часом чомусь не було ніяких дзвінків зі шкіл, ніхто не просив її прийти і взяти під опіку клас, поки хворіє учитель. Міс Гармидер цього не розуміла. "Либонь, уряд заборонив учителям хворіти", - дивувалася вона.

Якось вона зауважила в місцевій газеті, у розділі "Продається", оголошення:

ГОНЧАРНИЙ КРУГ
З ОБЕРТОВИМ СТОЛОМ,
ІНСТРУМЕНТАМИ ТА ІНСТРУКЦІЄЮ,
А ТАКОЖ ПІВТОННИ ГЛИНИ.
ДОСТАВКА БЕЗПЛАТНО.

Міс Гармидер подумала, що це нагадує okazію, яку не можна змарнувати. "Не святі ж бо глеки ліплять", - усміхнулася вона сама до себе, а тоді, не відкладаючи, подзвонила за вказаним номером і придбала все, про що йшлося в оголошенні.

Щоправда, Лілія не уявляла собі, скільки місця займає півтонни глини. Вона жила в невеличкому будинку, який насилу втиснувся між іншими будинками, отож перед ним не було садка. Тому, за браком

місця, їй довелося розмістити глину у ванній, де та скидалася на якусь дивовижну інопланетну істоту.

Згораючи від нетерплячки, міс Гармидер негайно встановила круг, поставила ногу на привід - і добряче його розкрутила. Тоді вона взяла трохи глини - тобто глини було не так уже й мало - і поклала її на круг. На превелике здивування Лілії, покладена на круг глина тут-таки злетіла з нього на високій швидкості. Лілії не лишилося нічого іншого, а тільки спостерігати, як глина перелетіла через усю кімнату і розмазалася по лиці тітоньки Дори. На щастя, це була всього лише фотографія тітоньки Дори.

Міс Гармидер сяк-так відчистила тітоньку, поцілувала її, щоб загладити свою вину, і спробувала зробити все спочатку. Другий шматок глини повівся, загалом, так само, як і попередній, з тією лише різницею, що він полетів у протилежному напрямку, вилетів у відчинене вікно і влучив у велосипедиста, який тої миті проїжджав по вулиці. Глина розпласталася у нього на голові великим коричневим плячком.

Засліплений глиною велосипедист в'їхав по приставленій дошці просто в кузов будівельного фургона. Коли будівельник прийшов до свого фургона по цеглу, то наткнувся там на ошелешеного велосипедиста, який намагався вибратися з-під уламків свого понівеченого велосипеда, причому на голові в нього було щось схоже на коров'ячу паляничку.

Що ж до Лілії Гармидер, то вона так і не втямила, що сталося. Вона якийсь час понишпорила у себе у вітальні, дивуючись, де ж це могла подітися глиняна ракета. Гончарний круг виявився доволі непередбачуваним, а тому міс Гармидер вирішила зайнятися ліпленням вручну. Тоді-то вона і зліпила слоника - чи, радше, восьминого-рогоноса?

Вона саме робила останні штрихи, коли задзвонив телефон. Міс Гармидер миттю кинулася піднімати трубку:

- Ало... Так, це я - міс Гармидер, наймні так мене звали ще сьогодні вранці, коли я прокинулася... Та ви що?.. Зараз?.. Так, можу. Яка це школа? Віт-ен дська початкова... Клас дев'яти- і десятиліток... Так,

добре... За півгодини я буду у вас... Бувайте!

Міс Гармидер спробувала покласти трубку, але її руки були по самі лікті у мокрій глині, тому трубка прилипла до пальців, наче приклеєна. Вона відірвала трубку від правої руки, допомагаючи собі лівою, відтак тепер трубка прилипла вже до лівої руки. Тільки після кількахвилинної боротьби Лілії вдалося звільнитися від трубки, зачепивши її ліктем. Правда, її руки були вимазані глиною якраз по самі лікті, тож тепер трубка прилипла до лівого ліктя. Лілія струсила її на підлогу, а сама пішла на кухню, добре відмила руки і стала готуватися до школи.

Міс Гармидер швиденько напхала величезну полотняну торбу всякою всячиною.

- Так, а тепер поглянемо, чи я нічого не забула. Чи взяла я сумку зі шкільним приладдям? Так. Чи взяла я обід? Ні. Сьогодні мені доведеться пообідати у шкільній їдальні. Чи взяла я свою аптечку, свою медичну енциклопедію та свій набір для голковколювання в домашніх умовах? Так. Чи взяла я свої окуляри? Ні! (Не придурюй-

ся, Ліліє, ти ж не носиш окулярів!) Ну, що ж, у дорогу!

Міс Гармидер вибігла з дому через парадні двері, впустила із рук торбу, тоді знову її підняла, сіла у свою придбану на розпродажу швидку допомогу та під завивання сирени і поблимування маячків поїхала у Віт-ендську початкову школу.

Можна було тільки подивуватися з того, наскільки порожніли дороги, коли міс Гармидер з'являлася на них, сидячи за кермом своєї швидкої допомоги.

Легкові авто поспішно притискалися до узбіч. Вантажівки зупинялися.

Навіть поліцейські привітно махали їй, гадаючи, що швидка допомога поспішає до хворого.

Поїздка до школи була легкою і позбавленою неприємностей.

Міс Гармидер налягла на кермо і круто звернула на стоянку Віт-ендської школи, усе ще не вимикаючи сирени, знайшла вільне місце, в кілька прийомів, вмикаючи то передній, то задній хід, заїхала на стоянку, зупинилася, скреготнувши гальмами, і вистрибнула з машини.

- О! - вигукнула міс Гармидер, повернувшись обличчям до школи. - Та тут цілий привітальний комітет! Як приємно!

З усіх вікон визирали обличчя: дітей, учителів, кухарів, секретарки, прибиральниці та директора. Усі чули сирену. Усі бачили, як приїхала швидка допомога. А тепер усі отримали нагоду побачити і саму міс Гармидер.

Містер Притул, директор, поспішав до неї через стоянку, нахиляючись, щоби підбирати торби, які вона губила одну по одній.

- Я дуже радий, що ви приїхали, - заговорив він, підбираючи першу з торб. - Я містер Притул. Я у цій школі директор. Ви можете називати мене просто Кевін, мене всі тут так називають, ну, принаймні у вічі, ха-ха! Хто ж його знає, як мене називають позаочі! Ха-ха! Пречудова швидка допомога, справді пречудова. Місіс Кишка - то саме вона зазвичай веде п'ятий клас - так от, у неї якісь там проблеми із животом, тож протягом найближчих двох тижнів, а то й більше, її не буде. П'ятий клас просто чудовий, діти там - особистості, скажу я вам, ха-ха! Будьте суворою, але справедливою,

ось що я вам скажу. Нам треба завоювати їхню повагу. А оце-ось якраз і є п'ятий клас, онде, зверху - це оті, котрі махають руками і кричать, - о, погляньте, здається, Саманта Боггіс знову викинула Гері у вікно. Нічого страшного, з ним це не вперше. Він знає дорогу назад. Надзвичайна дівчинка ця Саманта, дуже яскрава особистість. Ну що ж, бажаю успіху, міс... е-е... міс... е-е-е...

- Гармидер, - усміхнулася міс Гармидер, якій нарешті підвернулася нагода і собі вставити слово. - Але називайте мене Лілія.

- Кевін, - кивнув містер Притул.

- Ні, не Кевін, а Лілія.

Містер Притул виглядав дещо спантеличеним.

- Я не Лілія, - сказав він.

- Ну, бо це я Лілія, - сказала міс Гармидер. - Це мене так звати. А чому ви назвали мене Кевін?

- Справді? Дивно. Адже Кевін - це моє ім'я.

Вони зупинилися перед головним входом.

- Отже, я Кевін, а ви - Лілія, - повторив містер Притул, і його пишні вуса привітно заколихалися. - Чудово, ха-ха! П'ятий клас - вище по коридору, останні двері ліворуч. Прекрасні діти, просто прекрасні. Такі витівники! На нас чекає багато роботи - розумієте, зараз Книжковий тиждень, і в п'ятницю мер має відкрити нашу нову шкільну бібліотеку. Кожен клас повинен вибрати собі тему за книжкою, і всі придуть у костюмах. Думаю, я буду Робокотом, ха-ха! Ну, гаразд, побачимося пізніше, е-е, Лідіє.

Перш ніж міс Гармидер встигла його виправити, він прожогом утік до свого ма-

ленького кабінету і поспішно зачинив за собою двері. Міс Гармидер підхопила свої сумки і рушила довгим коридором.

На півдорозі до класу двері одного з кабінетів зненацька розчинилися, і на порозі виникла постать, яка просто не могла не привернути уваги. Отож у дверях стояла висока і худа літня жінка. Її одяг скидався на довгу чорну вечірню сукню, волосся кольору воронячого крила було зібране на потилиці у величезний кок, схожий на вулик, а у всій позі цієї жінки було щось від античної скульптури. Вона скинула свої хижозорі окуляри і втупила в Лілію пронизливий погляд.

- Місіс Вухокрут, - уривчасто повідомила вона. - Завуч. Ваш кабінет - наступний. І щоби без шуму. Дякую.

Мовивши це, вона коротко кивнула і зникла у своєму кабінеті.

Лілія Гармидер поставила сумки на підлогу і здивовано подивилася на зачинені двері. Далі вона підійшла до них, відкрила, просунула всередину своє привітне обличчя й усміхнулася місіс Вухокрут, яка здавалася шокованою вже навіть тим фак-

том, що хтось взагалі відкрив двері до її класу, та ще й не постукавши. Взагалі-то ніхто не наважувався навіть близько підходити до її кабінету.

За міс Гармидер спостерігало море маленьких зацікавлених облич. Гостя! У них ніколи не бувало гостей! Гості в класі місіс Вухокрут були чимось на кшталт прибульців із далекої планети. Тимчасом Лілія усміхалася приголомшеній завучці.

- Лілія Гармидер, - оголосила вона. - Учитель на підміну. Я - в сусідньому класі. Там такий шум! Я навчу їх танцювати чечітку і грати на барабанах. Бувайте!

Мовивши це, вона зачинила двері, підхопила свої торби і пішла.

У класі місіс Вухокрут зробилося тихо як у вусі. Місіс Вухокрут дивилася на зачинені двері класу так, ніби ті щойно показали їй язика, і при цьому ще й голосно зригнули. Діти ж дивилися на місіс Вухокрут, намагаючись вгадати, що вона зараз зробить, і презирилися, ховаючи посмішки.

Тоді рот місіс Вухокрут почав поводитися у дуже дивний спосіб. Правда, дітей це нітрохи не здивувало, бо саме така поведінка рота місіс Вухокрут була відома всій школі. Декотрі діти навіть намагалися наслідувати її на шкільному майданчику, але нікому це не вдавалося настільки добре, як самій місіс Вухокрут.

Отже, її рот почав стискатися. Він втягувався досередини, так що її тонкі губи покрилися сіткою дрібних зморщок, а тоді її рот врешті-решт просто зник - так, ніби вона його проковтнула. Місіс Вухокрут робила так щоразу, коли почувала себе розлюченою. Інші люди в таких випадках кричать, верещать, рвуть на собі волосся, скачуть, а місіс Вухокрут втягувала рот, поки він зовсім не зникав...

Ну, але у Віт-ендську початкову школу прибула міс Гармидер - і тепер уже ніщо і ніхто не буде тут таким, як раніше.

2. Знайомство з п'ятим класом: "Обережно, діти!"

Міс Гармидер відчинила двері до п'ятого класу і ввійшла всередину. Як правило, у таких випадках її зустрічала зграйка дітей, які тихенько сиділи за своїми партами з виразом очікування на личках. Але цей п'ятий клас був не такий. Це не була зграйка, вони не сиділи тихенько - і в їхньому вигляді не було ні краплини очікування.

Саманта Боггіс викидала Гері у вікно - уже вп'яте за сьогоднішній ранок. Чимала група дітей біля задніх парт влаштувала чемпіонат класу з вільної боротьби, до участі в якому запрошувалися всі бажаючі. А частина дівчачої банди Саманти Боггіс захопила в рабство трьох хлопців.

- Доброго ранку! - привітно гукнула міс Гармидер.

На неї не звернули ніякісінької уваги. Лілія якусь мить поспостерігала за класом.

- Зрозуміло, - пробурмотіла вона собі під ніс і полізла у свою бездонну торбу.

Перш за все вона витягла звідти маленьку переносну електричну плитку, поставила її на стіл і ввімкнула в розетку. Тоді вона знову полізла в торбу. Цього разу Лілія витягла велику порожню бляшанку з кришкою на різьбі.

Групка борців припинила зав'язувати одне одного вузлами.

Вони повсідалися, щоби могли роздивитися цю дивну жінку, яка робила ще більш дивні речі з бляшанкою.

Лілія пішла з порожньою бляшанкою до вмивальника і набрала в неї трохи холодної води. Тоді міс Гармидер повернулася з бляшанкою до столу і поставила її на плитку. Поки вода доходила до кипіння, Лілія взялася витирати дошку, покриту написами на кшталт:

"Від Тома Наннері смердить";

"Трејсі любить Майка";

"У Даррена Оутса прищі на ж..." (далі було затерто).

Міс Гармидер, здавалося, не звертала ніякої уваги на дітей, більшість із яких тим часом тихенько прошмигнули за свої парти і сиділи, не зводячи очей з бляшанки на плитці. З отвору зверху бляшанки почала вириватися пара.

- Закипіло, міс, - сказав Даррен.

- Ага! Значить, уже.

Міс Гармидер повернулася від чистої дошки, вимкнула плитку і зняла з неї бляшанку. Тоді вона взяла кришку й акуратно закрутила нею бляшанку. Потім поклала її на стіл і, не сказавши більше ні слова, почала розбирати свої манатки. Усі, навіть Саманта Боггіс зі своєю бандою, не зводили очей з бляшанки. Що ж усе-таки робить ця дивакувата жінка?

Якийсь час нічого не відбувалося, аж тут, коли п'ятикласники потроху вже почали втрачати терпіння, почувся гучний звук: "Хрусь!" - і одна стінка бляшанки ввігнулася всередину.

Майже зразу пролунало ще одне гучне "Хрясь!" - і вся бляшанка зігнулася навпіл, ніби від удару гігантським невидимим кулаком.

Тоді прозвучало "К-р-рак!" - і бляшанка повністю стиснулася, перекинулася і впала на підлогу.

П'ятикласники зірвалися на ноги і витріщилися на сплющену бляшанку. Далі вони зачудовано презирнулися.

- Як це сталося? - вимогливим тоном запитала Саманта. - Як ви це зробили?

- Атмосферний тиск, - відповіла міс Гармидер. - Пара витіснила повітря з бляшанки, так що коли я закрутила кришку, всередині було менше повітря, ніж назовні. Це означає, що тиск повітря назовні був більший, ніж всередині, тому бляшанку розчавило тиском повітря.

- А зробіть так іще раз! - гукнув Майк.

- Принеси мені завтра бляшанку, і я зроблю так іще раз, - усміхнулася Лілія.

Треїсі засяяла.

- То ви і завтра в нас будете?

- Так. Я буду доти, доки місіс Кишка не одужає.

- То ось як це робить місіс Вухокрут, - почувся тихий голос із задніх парт. Усі обернулися і подивилися на маленького веснянкуватого хлопчика.

- Ой, та заткнися ти, Гері! - закричали на нього діти.

- Але ж це так, - не здавався Гері. - Це точно атмосферний тиск. Коли вона починає сердитися, коли почуває себе розлюченою, місіс Вухокрут закриває рот, і тоді він втягується всередину, точнісінько як ця банка. Можу закластися, що це атмосферний тиск.

- Гері, - погрозово сказала Саманта, - якщо ти ще раз відкриєш рота, я заткну тобі його твоєю ж торбою.

- Ні-ні, не треба, - сказала міс Гармидер. - У нас є набагато важливіші речі, які треба зробити. Я чула, що цей тиждень - Книжковий тиждень, і що в п'ятницю всі будуть у костюмах. Містер Притул сказав мені, що кожен клас вибирає собі якусь тему. А ви її вже вибрали?

Після тяжких зітхань і бурмотіння Мішель пояснила, що ніхто ніколи не вибирав собі тему на Книжковий тиждень, тому що місіс Вухокрут завжди сама вирішувала, кому і ким бути.

- Он воно як, - пробурмотіла міс Гармидер. - То місіс Вухокрут вирішує за всі класи, а не тільки за свій власний?

Діти похмуро кивнули.

- А що буде, якщо ми самі виберемо собі тему? - запитала Лілія.

Очі широко розкрилися, щелепи повідвисали, брови позводилися догори, а по спинах забігали мурашки. У всьому класі запанувала атмосфера такого налякано-враженого здивування, що міс Гармидер здалося, ніби ніколи раніше ні про що подібне тут і не чули. Отож вона запитала в класу, чи міс Вухокрут уже вибрала для них тему.

- Так, - сказав Раян. - Квіткові феї. У місіс Вухокрут є "Книга адрес квіткових фей", це її улюблена книга, і вона хоче, щоб усі п'ятикласники перевдяглися квітковими феями.

У його голосі чомусь не було ані краплини радості.

- Ну що ж, мабуть, це досить цікаво, - сказала міс Гармидер, яка зовсім не була впевнена, що Книжковий тиждень має бути присвячений "Книзі адрес квіткових фей". - Значить, ви збираєтеся бути квітковими феями?

Це її запитання викликало зливу відповідей.

- Ну, раз так, - сказала міс Гармидер, - то давайте краще подумаємо про щось інше. Як щодо Вінні-Пуха?

- Вінні-Пух - це для маленьких, - пробурмотів Тоні, чим викликав загальне схвалення.

- А Робінзон Крузо? - запропонувала міс Гармидер.

- Робінзон Крузо - сам-один, - нагадала Клео. - Ми ж не можемо всі бути Робінзонами Крузо.

- Абсолютно правильно, - промимрила міс Гармидер. - Ну, а якщо Пітер Пен?

- У "Пітері Пені" теж є феї, - пробурчав Джеймс, - і все надто солоденьке.

- Так, але зате там є капітан Гак і його пірати, - сказала Саманта. - Я буду капітаном Гаком.

- Ти дівчинка! - вигукнув Даррен. - Дівчатка не можуть бути капітанами піратів!

- Це хто таке сказав? - верескнула Саманта, зриваючись на ноги і пронизуючи Даррена вбивчим поглядом.

- А чому б нам усім не бути піратами? - сказала міс Гармидер. - Пітер Пен нам узагалі не потрібний. Ми візьмемо темою свого класу піратів, і тоді всі будуть піратами.

Остання пропозиція, здавалося, впала на добре підживлений ґрунт, аж доки Том не сказав, що дівчатка не можуть бути піратами, тому що вони занадто дівчачі, не знають, як правильно тримати шаблю, і не змогли би нікого вбити, бо тоді вони відразу перетворювалися б на медсестер:

- Вони би встромили в когось шаблю, а тоді казали б: "Ой, вибачте, будь ласка, це через мене у вас тече кров? Дайте я вас перев'яжу".

Хлопці вибухнули реготом, поки Саманта Боггіс не вискочила на свій стілець і не обвела їх лютим поглядом.

- Закладаюся, що з дівчаток набагато кращі пірати, ніж із хлопців! - крикнула вона, під'юджуючи хлопців посперечатися з нею.

Даррена і Вейна не треба було просити двічі. Вони позривалися з-за парт, люто розмахуючи лінійками:

- Ану, доведи!

За якихось кілька секунд у п'ятому класі між дівчатами і хлопцями розгорілася справжня битва. Лінійки зблискували на сонці, діти люто викрикували і скреготали

зубами. Тим часом міс Гармидер схопила метрову лінійку і стала, вимахуючи нею, на вчительському столі, закликаючи дівчат до перемоги. Вона так захопилася, що кілька разів зачепила своєю метровою шаблею світильники під стелею.

- В атаку! - кричала Саманта, гасаючи по класу.

- Готуйтеся відбити абордаж! - репетував Майк.

Та в мить, коли запал битви сягнув апогею, двері розчахнулися, і в клас ввійшла місіс Вухокрут, пронизливо дуючи у свисток. Усі разом завмерли і подивилися на завучку. Місіс Вухокрут витріщилася на міс Гармидер.

- Що тут відбувається? — вимогливим тоном запитала місіс Вухокрут.

- Ми намагалися з'ясувати, чи дівчатка-пірати кращі за хлопців-піратів, - пояснила міс Гармидер, намагаючись почепити на місце один зі збитих нею світильників. - Але насправді, я думаю, вони рівні. А ви що про це думаєте, місіс Вухокрут?

- Що я про це думаю? Я ніколи в житті не чула нічого подібного.

- Вам ніколи раніше не доводилося чути про битви піратів? - запитала міс Гармидер.

- Ні, звичайно ж ні! Це просто смішно. А ви - ви стоїте на столі!

- Ну і?..

- У нашій школі вчителі не стоять на столах! - випалила завуч.

- О! А чому? - невинно поцікавилася міс Гармидер. - Розумієте, насправді це кварталдек. Я стояла на кварталдеку, щоби мати на оці свою піратську команду.

- Вашу піратську команду?!

- Так. Ми вирішили, що у п'ятницю, в останній день шкільного Книжкового тижня, ми будемо піратами. Це наша тема.

- Але ж ні, ви - Квіткова фея. Ви всі - Квіткові феї, - місіс Вухокрут аж нетямилася з люті.

- Уже ніскілечки, - пояснила міс Гармидер. - Ми вирішили, що краще бути піратами, правда, діти?

Приголомшені діти машинально кивнули. Місіс Вухокрут заціпило. Вона різко вдихнула, закрила рот і почала виконувати свій коронний номер.

- Атмосферний тиск, - прошепотів Гері.
- Оно глядіть.

Усі спостерігали за тим, як рот місіс Вухокрут покритися зморшками і раптом просто зник. Завуч з гордо піднятою головою вийшла з класу, гримнувши за собою дверима. Усі діти полегшено зітхнули і розійшлися по своїх місцях.

- У вас будуть неприємності, міс, - майже захоплено сказала Саманта.

- А чому, що я такого зробила?

- Ви змінили її плани на Книжковий тиждень. Ми будемо піратами, а це набагато цікавіше, ніж те, ким буде шостий клас. Ніхто не може бути кращим за шостий клас, бо це клас місіс Вухокрут, він завжди найкращий. Досі ніхто ніколи не заперечував сказаного місіс Вухокрут, а ви заперечили.

- Ви не мали їй перечити, - пояснила Кімберлі. - Ви мали тільки слухати. Навіть містер Притул ніколи не перечить місіс Вухокрут.

- Що, справді? Дуже дивно. А яка тема в шостого класу?

- Римські боги і богині, - повідомила Дон. - Шостий клас на кожен Книжковий

тиждень завжди вбирається римськими богами і богинями. Вони перевдягаються Юпітером, Мінервою, Марсом і тому подібне. Ну, а тоді вони просто стоять, усі такі надуті й зарозумілі, і тільки віддають накази направо і наліво.

- Он воно як, - пробурмотіла міс Гармидер. - Мушу зауважити, що боги і богині - це звучить не надто цікаво. Ну що ж, гадаю, нам краще зайнятися нашою власною темою. Думаю, ми вже довели, що дівчатка теж можуть бути добрими піратами. Насправді було чимало знаменитих жінок-піратів, які плавали в "семи морях"*

- Це правда, міс? - запитала Саманта, яка, почувши це, була, як і всі інші, вкрай здивована.

- Звичайно, - відповіла міс Гармидер. - Деякі з них закінчили своє життя, пройшовшись по дошці, як і чоловіки-пірати.

- А можна, ми теж влаштуємо прогулянки по дошці, міс? - запитав Вейн. - Я хо-

* Весь Світовий океан раніше ділили на "сім морів": Північний Льодовитий океан, води Антарктиди, Північний і Південний Тихий океан, Північний і Південний Атлантичний океан, Індійський океан.

тів би, щоби мені доручили командувати прогулянками по дошці.

- Напевно, ми відкладемо це на потім. Спершу нам треба зібрати відомості про піратів: як вони жили, як вдягалися і так далі, і тоді ми будемо знати, як нам вдягатися і що робити.

Усі негайно кинулися до книжкових шаф, щоби подивитися, чи є там що-небудь про піратів, а міс Гармидер приготувалася провести ранок у спокійній обстановці. По-

ки діти збирали необхідні їм відомості, думки міс Гармидер звернулися до завуча. Що ж це за така дивна жінка, ця міс Вухокрут, і чому всі завжди роблять те, що вона каже?

3. Битва починається

Місіс Вухокрут стояла в маленькому кабінеті містера Притула і згори вниз дивилася на директора. Містер Притул, зіщулившись, сидів за своїм столом. Було видно, що він почувається дуже ніяково. Стіл був великий, і містер Притул дуже його любив. Коли він сидів за ним, до нього було дуже важко наблизитися, і це стосувалося будь-кого, а надто місіс Вухокрут. Містерові Притулу зайняло чимало часу встановити його так, щоби відстань між ним і місіс Вухокрут була якнайбільшою.

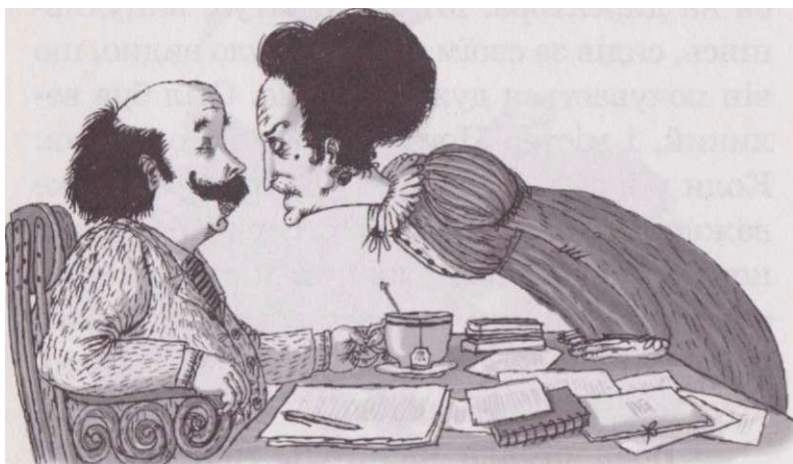
- Вона стояла на столі, містере Притул, - випалила завуч. - Діти билися, а ця... жінка... під'юджувала їх. І що ви збираєтеся з цим робити?

- Міс Гармидер сьогодні лише перший день у нашій школі, - почав містер При-

тул. - Думаю, нам усім треба бути друзями. Дружна школа - щаслива школа.

- Містере Притул, п'ятий клас тренувався бути піратами, - пояснила місіс Вухокрут.

Директор промимрив щось на тему того, що якраз пірати найбільше підходять учням цього п'ятого класу, але, на щастя, місіс Вухокрут його не почула.

- Мало того, - вела далі вона, - п'ятий клас збирається бути піратами упродовж Книжкового тижня.

- Гарна ідея.

- Це нітрохи не гарна ідея, містере При- тул, - відрізала місіс Вухокрут. - Якщо ви пам'ятаєте, я вже вирішила, хто ким буде на Книжковому тижні. Місіс Пател буде Білосніжкою, а її чотирилітки будуть сімома гномами.

- Але в підготовчому класі місіс Пател двадцять сім дітей, а не сім.

- Мені це чудово відомо, містере При- тул, але тільки ці діти достатньо маленькі, щоби бути гномами, - пояснила місіс Вухокрут зі своєю бездоганною логікою.

- І місіс Пател не зовсім... е-е... - містер Притул ніяк не міг підібрати слова.

- Я згодна, що місіс Пател - не ідеальна кандидатура для Білосніжки. Вона огряд- на, і їй п'ятдесят три роки. Але я впевнена, що для її гномиків це не матиме значення.

Містер Притул не був аж настільки у цьому впевнений, та йому бракувало муж- ності наполягти на своєму.

- А другий клас? - зітхнувши, запитав він.

- Нодді та казковий народець, - бадьоро сказала завуч, просуваючись за списком. - Третій клас буде кроликами.

- Кроликами? Що, всі?

- Так, ну, знаєте: Пухнастик, Кошлатик, Стрибунчик, Красунчик, Плигунчик, Плакунчик, Бруднульчик, Гризунчик і так далі. Кролики, про яких писала Беатрікс Поттер.

- Я чомусь анітрохи не впевнений, що там був Кошлатик, - почав містер При тул, - або Плакунчик, або Бруднульчик, якщо вже на те пішло.

- Не треба підходити до всього настільки буквально, містере Притул. Третій клас буде кроликами. Крім того, ми ухилилися від теми. Я прийшла до вас тому, що міс Гармидер сказала п'ятому класу, що вони можуть бути піратами, а це ніяк не відповідає моїм планам на Книжковий тиждень. Отже, що ви з цим робитимете?

Директор нервово посмикав свій пиш- ний вус.

- Давайте дамо міс Гармидер день-два, щоб освоїтися. Не забувайте, що їй дістав- ся п'ятий клас, а з ними важко дати собі раду.

- Я впевнена, що я легко дала би собі з ними раду, - відрізала завуч.

Авжбж» - погодився містер Притул, думаючи, що місіс Вухокрут легко дала би собі раду навіть з акулою-людожером, і до того ж голими руками. - Але міс Гармидер тільки-тільки прибула в нашу школу, і вона допомагатиме нам, поки не повернеться місіс Кишка, - містер Притул раптом відчув приплив мужності. - Думаю, нам варто дозволити дітям бути піратами.

Місіс Вухокрут витріщилася на директора.

Вона не вірила своїм вухам: містер Притул наважився їй заперечити. А він же ні разу не заперечував їй - ані разу за всі п'ять років свого директорування.

Ось що наробила ця паскудна жінка. Міс Гармидер багато за що відповість!

- Ви хочете дозволити п'ятому класу бути піратами?

Містер Притул важко ковтнув слину і кивнув головою, намагаючись уникнути колючого, пронизливого погляду місіс Вухокрут.

- Ви дозволите їм гасати по всій школі, здійсмати розгардіяш і вчиняти безпорядок?

- Ну, не думаю, що це буде аж так, - промимрив містер Притул, відчайдушно сподіваючись, що цього дійсно не станеться. - Я цілком упевнений, що міс Гармидер усе триматиме під контролем.

- На вашу відповідальність, - відрізала завуч і гордо вийшла з кабінету, гримнувши дверима.

Містер Притул закрив очі й почав планувати літню відпустку. Чи Південна Америка знаходиться достатньо далеко?

Місіс Вухокрут якийсь час постояла за дверима, щоби заспокоїтися. Вона поправила свій високий кок, намагаючись, щоб він стояв абсолютно рівно. Її зіниці звузилися до чорних цяточок. Вона аж ніяк не збиралася змінювати свої плани через якусь там підмінну вчительку на кшталт міс Гармидер. О ні, цю жінку очікувала дуже неприємна несподіванка.

"к "к "к

До обіду п'ятикласники вже збагатилися знаннями про піратів і почали придумувати, якими саме піратами вони хочуть бути.

Вейн настільки перейнявся ідеєю носити пов'язку на оці, що вирішив надягнути дві.

- Не будь дурним, - фиркнула Клео. - З двома ти нічого не бачитимеш.

- Ну і що? Якщо я захочу, я можу бути сліпим піратом.

Але в голосі Вейна не було цілковитої переконаності.

- Тут написано, що пірати часто тримали на борту ручних тваринок, - вигукнула Мішель. - Я хочу бути піратом із тваринкою.

- Але ж у тебе вдома тільки богомол, - крикнув їй Джеймс. - То як же це ти збираєшся бути піратом із богомолом?

- Зате в мого дядька є мавпочка, так що я прийду з мавпочкою.

- Нема в твого дядька ніякої мавпочки! - у голосі Джеймса зазвучала заздрість.

- Є, щоб знав!

- Ну і що, все одно він не дозволить тобі взяти її до школи, - сказав Джеймс, але Мішель тільки усміхнулася і показала йому язика.

- А ви теж будете піратом, міс? - запитав Даррен у міс Гармидер.

Авжбж» вже вирішила, ким я хочу бути. Я буду капітаном Чорна Борода.

- Та ну! А ми думали, ви будете піраткою.

- Воно-то так, але я завжди хотіла бути Чорною Бородою. У нього було довге і

кучеряве чорне волосся, в яке він вплітав гарматні гноти. Перш ніж вдертися на ворожий корабель, він їх підпалював. Вороги, побачивши його, мабуть, ціпеніли від жаху.

- Ага, наче від місіс Вухокрут, - буркнула Дженніфер, і всі щиро розреготалися.

- А в нас буде корабель? - раптом запитав Гері.

- Гері! - хором вигукнув весь клас. - Який же ти дурний!

Але міс Гармидер подумала, що це чудова ідея.

- Ми не можемо мати справжнього корабля, але чому б нам не перетворити цей клас на свій піратський галеон? Погляньте, вікна могли би бути гарматними портами...

- Ага, чудово! І ми могли би зробити гармати, виставити їх у вікно і стріляти по всіх, - вигукнув Стюарт.

- А полонених ми би примушували йти по дошці, - просичала Саманта Боггіс, позираючи на нещасного Гері. - Ото я потішуся!

Міс Гармидер дивилася на них - і бачила перед собою щасливі та зацікавлені ди-

тячі личка. "Це буде чудовий тиждень", - подумала вона. Вона намагалася не думати про те, що п'ятикласники скоро перейдуть у шостий клас. Шостий клас був останнім, найстаршим класом, до того ж, він був класом місіс Вухокрут. Нікому не дозволялося вчити шестикласників, крім самої місіс Вухокрут. Можливо, причина була в тому, що місіс Вухокрут не любила маленьких дітей, яким треба було зав'язувати шнурівки і витирати носа, дітей, які не вміли тримати ножиці та яких могло знудити в пісочниці.

Інша причина зводилася до того, що найменші діти найменше знали, тож їх доводилося всьому вчити. І до того, що вчити шестикласників (порівняно з вимогами, які ставили до вчителя наймолодші діти) було цілком легко. Або ж (як щоразу підкреслювала місіс Вухокрут) причина полягала в тому, що шестикласники були особливо вимогливими учнями, яким був потрібен найкращий вчитель, тобто вона сама.

Шестикласники не очікували Книжкового тижня з нетерпінням. Вони прекрасно знали, чого їм сподіватися, і коли місіс Вухокрут сказала їм, що вони будуть рим-

ськими богами і богинями, діти просто похмуру презирнулися. Вона приколола до дошки список, з якого учні могли вибрати - кожен для себе - таких надзвичайно цікавих богів, як Купідон, Аврора, Меркурій і так далі.

Від хвилювання шестикласники не могли вимовити ні слова, а коли один хлопець нарешті спромігся-таки щось сказати, то це прозвучало напрочуд схоже на стогін у безвиході.

Ну, а місіс Вухокрут весь час в обід і після обіду напружено думала - думала і що є сили. Здавалося, ніби всі бджоли з її кока-вулика позалітали їй у голову і там дзижчали.

Як же перехитрити цю нестерпну міс Гармидер?

Якщо п'ятикласники прийдуть перевдягнені піратами, то вся слава дістанеться їм. Вона давала іншим класам примітивні, тупі теми якраз задля того, щоби на їхньому тлі шостий клас - її клас - виглядав якнайкраще. Якби ж то вона сама додумалася дозволити шестикласникам бути піратами! Пірати? Це просто жахливо!

До кінця дня місіс Вухокрут аж кипіла. їй ніяк не придумався план, як поставити міс Гармидер на місце. Завуч відправила дітей додому, будучи у препоганому настрої (щоправда, діти цього навіть і не помітили; їм здавалося, що вона така, як завжди), і весь вечір ламала собі голову, шукаючи розв'язання.

4. "Віддавайте нам ваші скарби!"

Здалеку почулося завивання сирени, яке швидко наближалося до школи.

- Це міс Гармидер, - сказав Гері, і не помилився.

Ліліїна швидка допомога влетіла на стоянку і зупинилася, звиснувши гальмами. Міс Гармидер вискочила з машини, розгубивши половину своїх сумок, і кинулася через майданчик до дверей школи.

Діти спостерігали за нею з вікон.

- Як ти думаєш, вона божевільна? - цікавилася Тіна.

- Мені байдуже, - відповів Раян. - Вона сплутала плани Вухокрутки, і я думаю, що вона заслужила медаль за відвагу.

Двері класу різко відчинилися, і всередину влетіла міс Гармидер, розсипавши вміст своїх сумок по всій підлозі та збивши по дорозі до свого столу шість вазонів, які стояли на підставці.

- Вибачте за запізнення, - закричала вона, - але мого хом'ячка затягло в пилосос. Я перемкнула його на видування; бідолаш-

на тваринка вилетіла з труби і впала прямо в моє горнятко з кукурудзяними пластівцями. Мені довелося віднести його у ванну, вимити з шампунем і висушити феном. Зараз хом'ячок почуває себе непогано, а от пластівці, думаю, вже непридатні.

- Вона таки божевільна, - шепнула Трейсі Саманті.

- А Мішель уже тут? - запитала Лілія, привітно усміхаючись до всіх.

- Тут, міс.

- Ти дістала дядькову мавпочку? - запитала міс Гармидер.

- Ні, міс, його не було вдома.

Почувши це, Джеймс вигукнув:

- А я казав, що ти не маєш ніякої мавпочки! Я казав, що ти її не приведеш!

- А от і ні! А от і приведу! Я не винна, що дядька не було вдома!

- Так? А от закладаюся, що в тебе нема навіть дядька, не те що мавпочки.

- Джеймс! Мішель! - прикрикнула на них Лілія. - Я більше не хочу про це чути. Мавпочки сьогодні нема, і годі про це. Можливо, тобі вдасться дістати її завтра, Мітттель?

- Я постараюся, міс.

Поки міс Гармидер робила перекличку, п'ятикласники дещо заспокоїлися, а тоді запитали, чим вони займатимуться сьогодні.

Лілія подивилися на їхні обличчя, на яких було написано очікування.

- Що ж, думаю, сьогоднішній день ми можемо присвятити вживанню в образ піратів, щоби належно приготуватися до завтрашнього маскараду. Ви знаєте, чим займалися пірати?

- Вбивали людей! - вигукнула Саманта Боггіс. - Можна, ми будемо вбивати шостий клас, будь ласка, міс?

- Не на цьому тижні, Саманто, якщо ти не проти, і в кожному разі не робить цього, доки я тут. Пірати викрадали людей, висаджували їх на безлюдному острові і вимагали за них викуп. Вони захоплювали кораблі, забирали собі все золото і коштовності, які були на них, а тоді пливли до таємничих островів - і закопували там свої багатства, здобуті злочинним шляхом.

- Мені це подобається, - вишкірилася Саманта.

- У мене у швидкій допомозі є деякі речі, які можуть нам пригодитися, - вела

далі міс Гармидер. - Якщо ми хочемо перетворити цей клас на піратський галеон, нам знадобляться шаблі і кинджали, гармати і ядра. Крім того, нам знадобляться скарби, і я думаю, що ми зможемо зробити кілька набігів, як справжні пірати.

Саманта Боггіс не могла повірити своєму щастю:

- Набіги, міс? Справжні набіги? Тобто такі, коли махають шаблями, залякують людей і викрадають їхні скарби?

- Не зовсім, Саманто. Думаю, на початку ми не будемо нікого лякати. І звідки тільки в тебе беруться такі ідеї? Я збираюся послати кількох дітей у набіг на інші класи, сказати, що вони пірати, і вимагати скарбів. Я впевнена, що інші вчителі приєднаються до забави. Врешті-решт, це ж частина Книжкового тижня.

- А що ми будемо робити потім? - запитав Том.

- Ми закопаємо скарби в потаємному місці, тобто хтось із нас закопає. Бо я збираюся поділити клас на дві команди. Одна команда закопає скарби, а тоді намалює таємну карту, на якій буде показано, де закопані скарби. Тоді друга команда спробує їх знайти.

П'ятикласники дивилися на міс Гармидер такими очима, ніби вона була ангелом і творила чудеса.

- Це надзвичайно, - видихнув Ніл. - Це буде фантастично.

- А як бути з Вухокруткою? - запитала Тіна. - Вухокрутці це не сподобається.

- Вухокрутці? - перепитала міс Гармидер, злегка усміхнувшись.

- Ой, вибачте, міс, - Тіна почервоніла. - Я мала на увазі місіс Вухокрут.

- Я б і не здогадалася. Щодо місіс Вухокрут не переживайте. Я впевнена, що вона подумає, що це дуже весело. А зараз ходіть-но зі мною: треба забрати речі зі швидкої допомоги.

Більшість дітей решту часу до обіду займалися тим, що міряли лінійками, вирізали ножицями з паперу, клеїли, фарбували і прибивали. Але найбільше задоволення мала набігова команда. Міс Гармидер чомусь вирішила, що Саманта Боггіс не дуже підходить для набігової команди - хоча, можливо, вона подумала, що Саманта Боггіс підходить для цієї ролі аж занадто добре. Тому вона вибрала трьох дітей, які не надто захоплювалися піратами.

У трійцю, котра мала наганяти жах, увійшли Раян, Клайд і Лінда. Вони вирішили спершу вирушити за найлегшою здобиччю і, не зволікаючи, подалися просто до класу місіс Пател із чотири- і п'ятирічними дітьми. Під дверима класу місіс Пател набігова команда розпочала довгу суперечку, чи потрібно їм стукати.

- Дурниці, - пробурчав Клайд. - Справжні пірати не стали би стукати.

- Але ж насправді ми не справжні пірати, зовсім не справжні, і ти знаєш, що робить місіс Вухокрут, якщо не постукати, - Лінда нервово гризла нігті.

- А що, якщо ми постукаємо, а тоді раптово ввірвемося? - запропонував Раян.

Але перш ніж вони встигли дійти згоди, двері відчинилися, і на порозі з'явилася місіс Пател, яка привітно усміхнулася до них:

- Привіт. Вам щось треба? Ви так довго тут стоїте і сперечаєтеся. Нам було цікаво, що тут відбувається, правда, діти?

Двадцять сім маленьких личок повернулися і подивилися на трьох піратів, які стояли за дверима. Лінда вгризлася в нігті з іще більшою силою. Раян кашлянув і почервонів. Клайд зібрав усю свою мужність.

- Розумієте, місіс Пател, ми - пірати, - прошепотів він, дивлячись у підлогу.

- Що-що? - перепитала місіс Пател, з усіх сил стримуючись, щоб не розсміятися.

Клайд стиснув кулаки.

- Ми - пірати! - різко вигукнув він, напустивши на себе надзвичайно похмурий і войовничий вигляд. - І ми прийшли, щоби викрасти ваші скарби!

- Угу! - Раян войовничо махнув своєю піратською шаблею.

Лінда остаточно догризла всі свої нігті.

- Ой, дітки! На нас напали пірати! - місіс Пател підняла вгору руки, показуючи, що вона здається. - Проходьте, будь ласка, -

запропонувала вона і провела піратів у клас.

Місіс Пател підійшла до свого столу і витягла стару бляшану коробку з-під печива, в якій вона зберігала пластирі, запасні шну-рівки та подібні придатні речі.

- Ось моя коробка зі скарбами, - сказала вона. - Ви можете її взяти, якщо ви не зробите нам нічого поганого.

Клайд схопив коробку:

- Дякую, місіс Пател, це чудово... Я хотів сказати, угу, і всім сидіти і не рухатися, інакше ця пані постраждає.

Він був не зовсім упевнений, чи пірати говорять саме так, але принаймні це звучало досить грубо і загрозливо. Пірати позаду кували з класу, закрили за собою двері і прожогом побігли геть. Вони зупинилися аж тоді, коли клас місіс Пател зник з очей.

- Надзвичайно! - вигукнув Раян. - Нам це вдалося! Ми захопили скарби.

- І тепер ми вже можемо йти? - прошептала Лінда.

- У жодному разі. Нам треба захопити ще трохи скарбів.

Клайд уже складав підступний план.

Окрилений успіхом їхнього першого набігу, він набрався сміливості:

- Давайте пограбуємо містера Притула!

Раянові відвисла щелепа, а Лінда раптом відчула, що їй конче необхідно піти в туалет. Хлопці стояли і чекали. Лінда сподівалася, що, перш ніж вона повернеться, набіг уже завершиться, і була розчарована, коли побачила, що хлопці все ще чемно чекають на неї.

Троє піратів стали прокрадатися до кабінету містера Притула. Цього разу навіть Клайд був упевнений, що спершу треба постукати, тож він голосно погрімав у двері, а тоді вони ввірвалися всередину.

Містер Притул саме призволявся канапкою з сиром і помідорами. Тому він не міг говорити, бо якби він заговорив, великий шматок сиру випав би йому з рота.

- А! - ось і все, що він зумів вимовити.

- Ми пірати! - крикнув Клайд. - Віддавайте нам ваші скарби!

- Будь ласка, - почав містер Притул, мало не вдавившись шматком канапки і насилу його проковтнувши. - Давайте будемо друзями. Називайте мене Кевін...

- Будь ласка, Кевіне, - хрипло повторив Клайд. - Віддавай нам усі свої скарби!

- Ага, добре, ну що ж, давайте подивимося, - містер Притул почав порпатися у кишенях у пошуках дрібних монет. Здавалося, до нього не зовсім дійшло, про що йдеться. - Ви збираєте гроші на доброчинність? А на що саме?

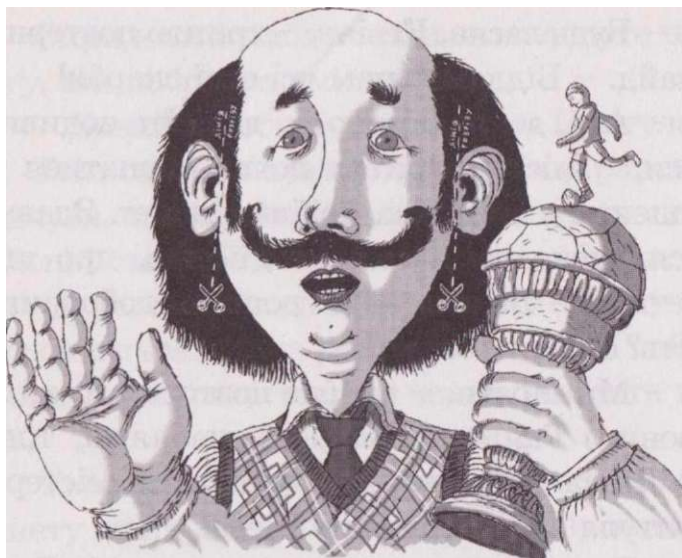
- Ми пірати, - ще раз повторив Клайд, і вони з Раяном замахали шаблями, тоді як Лінда з тривогою зиркала на містера Притула з-за Раянового плеча.

- А, звичайно, - ви ж із класу міс Гармидер, чи не так? - усміхнувся містер Притул.

- Ми з піратського галеона капітана Чорна Борода, - виправив його Клайд. - І якщо ти зараз же не віддаси нам свої скарби, ми відріжемо тобі вуха!

- Ой-ой! - пискнула Лінда і чкурнула назад у туалет.

Містер Притул виглядав досить наляканим і, швидко пробігшись очима по своєму кабінету, передав їм маленький срібний кубок, який шкільна футбольна команда здобула цієї весни.

- Будь ласка, не відріжьте мені вух, -
попросив він.

- Не будемо, - гаркнув Раян. - Не цього
разу... Кевіне.

Пірати з п'ятого класу зробили ще один
набіг, цього разу на міс Гудлі, яка негайно
запропонувала віддати їм весь її клас, тому
що, як пояснила вона піратам, всі її діти -
це її "маленькі скарби".

Клайд не знайшов, що на це відповіс-
ти, але Раян пригрозив, що зв'яже її і зму-
сить іти по дошці, якщо вона не віддасть
їм справжній скарб. Міс Гудлі швиденько

віддала їм коробку гігантських перлин, за-
камуфльованих під мармурові кульки, й
обоє хлопчиків з тріумфом повернулися до
класу.

- А де Лінда? - запитала міс Гармидер. -
Сподіваюся, її не взяли в полон?

- Ні, вона пішла до туалету, міс, - по-
яснив Клайд.

Тим часом школярі порозсідалися дов-
кола, щоби порозглядати скарби, перш ніж
закопати їх.

5. Хитра Трейсі

Міс Гармидер подумала, що було б добре
заховати скарб одразу після обіду. Загін хо-
вачів очолила Саманта Боггіс. Пригрозив-
ши іншому загону, що кожен, хто спробує
шпигувати за ними, буде негайно вбитий,
вона повела своїх піратів закопувати скарб.

- Куди ми йдемо? - запитав Майк.

- Туди, де ніхто і не подумає шукати;
туди, куди ніхто не наважиться навіть за-
зирнути.

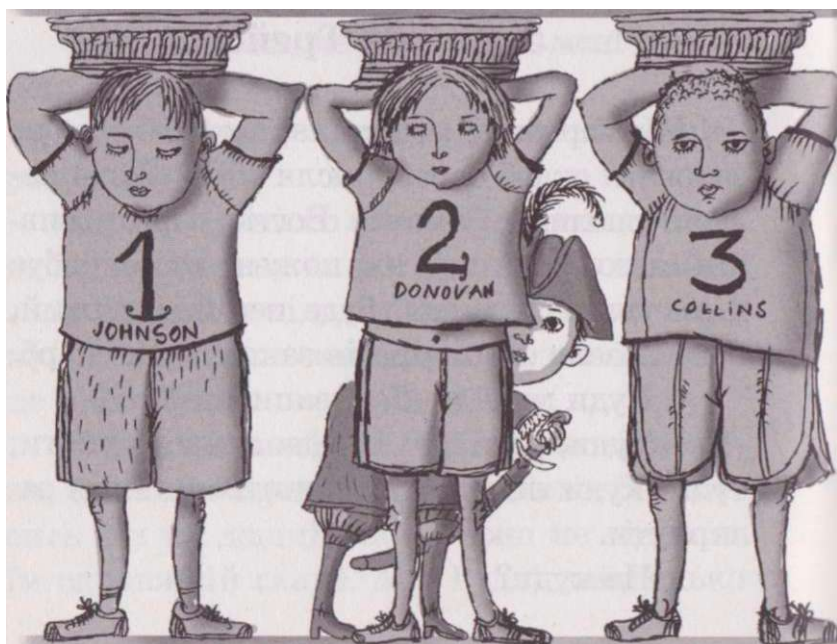
- Це куди?

- Замовкни, мені треба подумати.

Вони визирнули у вестибुль, але там була місіс Вухокрут, яка вела у шестикласників урок фізкультури.

Діти з подивом спостерігали, як одинадцяттеро учнів у цілковитій тиші лазять по канату, ходять по колоді та перекидаються через голову на матах.

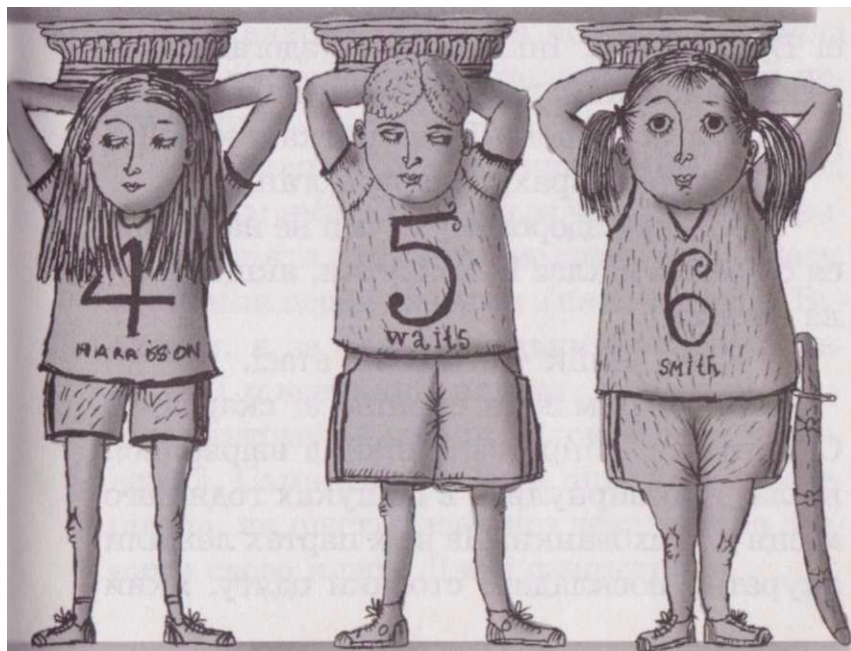
- Як же їй вдалося зробити так, що вони займаються настільки тихо? - прошепотіла Клео. - Це ж неприродно.

- І куди поділася решта класу? - поцікавився Майк.

Замість відповіді Саманта просто показала на протилежний бік вестибулю.

Під стіною, лицем до неї, виструнчилася довга шеренга з двадцять одного учня; вони стояли зі складеними на головах руками. Цієї миті місіс Вухокрут пронизливо крикнула, і до шеренги стіноспоглядачів приєдналася ще одна дитина.

- Якщо врахувати, коли почався урок... через десять хвилин там буде стояти весь клас, _ пробурмотіла Саманта. - Ходімо, в нас мало часу. Мені сяйнула грандіозна ідея.

- Яка? Про що?

Ховачі поспішили за своїм ватажком, згораючи від цікавості. Ніхто не здогадувався, що вона замислила. Саманта з-за плеча усміхнулася до них, як завжди, вишкіривши зуби, і зупинилася перед дверима шостого класу.

- Ми заховаємо наш скарб тут - у класі Вухокрутки. Інші можуть здогадатися, де він захований, але нізащо не наважаться видобути його, поки Вухокрутка в класі!

Саманта розрахувала бездоганно.

Ніхто при здоровому глузді не наважився би зайти в клас Вухокрутки, якщо та була в класі.

- Клео, Майк - стійте на атасі.

Міцно тримаючи скриню зі скарбами, Саманта та її піратська шайка ввірвалися в клас і роззирнулися в пошуках годящого місця для схованки. На всіх партах лежали акуратно поскладані стосики одягу, який

діти познімали, переодягаючись на фізкультуру.

- Вони складають одяг! - Том не міг повірити своїм очам. - Усе, і навіть шкарпетки! Це дико, це просто дико!

- Тут усе не як у людей, - сказав Рейві, намагаючись, щоби з його тону було зрозуміло, що тут можна підхопити жовту лихоманку чи ще яку заразу.

Самантин погляд упав на велику шафу в кутку. Всередині були баночки з фарбою, папір, олівці, лінійки, книжки, ножиці і таке інше. Вона потяглася навшпиньки і, всміхаючись від вуха до вуха, всунула скриньку на найвищу полицку. У двері постукали.

- Вухокрутка! - засичав Майк. - Атас!

Дітям якраз вистачило часу, щоб закрити дверцята шафи й вислизнути з класу, перш ніж перед дверима з'явилася місіс Вухокрут, а за нею рівненький рядочок дівчаток і рівненький рядочок хлопчиків - у цілковитому мовчанні. Сховавшись у гардеробі, Саманта зі своїми піратами спостерігала, як шестикласники ховалися за дверима свого класу. Двері зачинилися.

- Прекрасно! - вона задоволено засміялася. - Не можу більше чекати! Ходімо назад до класу, малювати карту.

Команду шукачів скарбів очолювали Даррен і Трейсі. Вони вирушили на пошуки на великій швидкості та з великими сподіваннями.

Том Наннері, який малював карту, постарався, щоби вона виглядала якомога правдоподібнішою. Над класом місіс Пател було написано: "Земля ліліпутів", а кабінет містера Притула називався "Печера Великого Вождя". Напис над шостим класом попереджав: "Обережно, дракон", а жирний чорний хрестик давав знати, що скарб закопаний у кутку цієї печери.

Шукачі скарбів не надто добре вміли читати карти, тож їм зайняло трохи часу, доки вони розібралися в Томових підказках і збагнули, що до чого. Вони чотири рази пройшли через вестибуть.

- Проблема в тому, - пробурмотіла Трейсі, - що ми навіть не знаємо, де тут який бік. І взагалі, хто такі ці ліліпути? Я бачу, що Саманта просто насміхається з нас.

Розв'язати цю проблему вдалося Гері:

- Тут написано: "Дракон", а я знаю в нашій школі тільки одного дракона - Вухокрутку.

Вони поспішили по коридору до шостого класу. Даррен уважно вивчав карту:

- Ага, дивіться, якщо дракон - у шостому класі, тоді місіс Пател отут, де ліліпути - першокласники, бачите? Чудово!

- Не знаю, чим ти такий задоволений, - сказала Трейсі. - Якщо вірити карті, скарб захований у шостому класі.

Діти не могли приховати свого розчарування.

- І як їм тільки вдалося туди пробратися? - поцікавився Раян, але цього ніхто не знав. - Ну добре, якщо комусь вдалося пробратися туди один раз, то комусь має вдатися пробратися туди і вдруге. Нам потрібен план.

Діти замислилися.

- Нам треба точно знати, в якому місці в класі захований скарб, - заявила Трейсі. - Гляньте, на карті він у цьому кутку. Що в них у цьому кутку класу? Тоні, йди і подивися.

- Я? Як?

- Ти що, дурний? Просто швиденько зазирни крізь віконце у дверях.

- А якщо мене попалять?

- Нічого не станеться, давай, - із цими словами Даррен підштовхнув Тоні, і той раптом виявив, що йде в напрямку дверей класу місіс Вухокрут.

Він поволі-поволі, сантиметр за санти-

метром піднімав голову, поки не виставив очі над рамою віконця. Він зазирнув усе-редину - і зустрівся очима з крижаним поглядом готової до бою завучки.

- Ага, ти - той хлопець там за дверима!

Голос Вухокрутки було чути навіть у гардеробі, де решта шукачів скарбів скупилися і затамували подих. Двері різко відчинилися, і місіс Вухокрут пронизала Тоні своїм паралізуючим поглядом:

- Що це ти тут робиш, Тоні Вільямс?

Бідолашний Тоні потупив очі та з усіх сил старався придумати якусь хорошу відмовку, але з цього нічого не вийшло:

- Не знаю, місіс Вухокрут, - прошепотів він.

- То ти не знаєш? Он як? Тебе послала міс Гармидер?

- Е-е, так, ні, так, тобто ні.

Завуч схопила Тоні за плече залізною хваткою:

- Будеш стояти в моєму класі під стіною, поки не придумаєш розумну відповідь. Вперед!

Тоні зник за дверима, і вони зачинилися за ним.

- Спрацювало просто прекрасно, Трейсі, - сказав Даррен.

- Ну, вибачте, - сказала Трейсі. - А може, в когось є кращі ідеї? Як би там не було, коли місіс Вухокрут відкрила двері, я помітила, що в тому кутку стоїть велика шафа. Не сумніваюся, що вони сховали скриню зі скарбами власне у цій шафі. Ось тільки як нам виманити Вухокрутку з класу, щоби ми могли туди зайти?

- Передати їй повідомлення, - сказав Гері. - Сказати їй, що її хоче бачити містер Притул, чи щось таке.

Шукачі скарбів подивилися на Гері.

Це була вже третя гарна ідея, висловлена ним за два дні.

Він явно був набагато розумнішим, ніж вони про нього думали.

- Чудова ідея, - сказала Трейсі. - Добре, щодо повідомлення - ну, наприклад, як ви ставитеся до такого: "Містер Притул просив передати, що вам телефонують у важливій справі"? Тоді їй доведеться піти до його кабінету. Піти, а тоді повернутися - це ж купа часу. Ходімо!

Решта дітей просто дивилися на неї.

- Ти це придумала, - сказали вони, - ти і йди.

Трейсі промимрила собі під ніс кілька страшних погроз, але вибору в неї не було, і вона це знала. Дівчинка глибоко вдихнула повітря і пішла до драконової нори.

Перед дверима вона зупинилася й озирнулася на гардероб.

- Давай! - просичали Даррен і Гері.

Трейсі через силу ковтнула слину і постукала. Вона почула кроки за дверима. Скрипнула клямка. Двері відчинилися, і серце Трейсі зупинилося в грудях.

- Ну? А тепер що?

- Місіс Вухокрут, містер Притул просив передати, що вам телефонують у важливій справі.

- Справді? А чому він послав тебе? Чому він не прийшов сам?

- Я... я не знаю, - затнувшись, вимовила Трейсі. - Я була в секретарки, коли задзвонив телефон, а тоді він вийшов, побачив мене і послав до вас.

Трейсі сама була вражена власним нахабством. Завуч грізно подивилася на своїх учнів.

- Ніхто ні слова, поки я не повернуся, - наказала вона. - Робіть математику.

Місіс Вухокрут гордо покрокувала коридором. Як тільки завуч зникла за рогом, шукачі скарбів вискочили з гардеробу і ввірвалися в кабінет.

Уже в дверях до них раптом дійшло, що вони не врахували одну маленьку проблему: вони позбулися місіс Вухокрут, але не позбулися її класу. Шестикласники погрозово дивилися на них, а Джон вимогливо промовив:

- Що вам тут треба?

Трейсі знову довелося посилено поворушити мізками.

- Нам? Міс Гармидер послала нас по де-що. Вона сказала, що воно у цій шафі.

Трейсі усміхнулася і підійшла до шафи. Джон повільно піднявся на ноги, а за ним іще дехто з його однокласників.

- Та ну? І що ж це?

- Фарба, - сказалаТрейсі, якавжевстигла відкрити дверцята і помітила кілька баночок з фарбою на полицях. - Вона сказала, що в неї закінчилася яскраво-зелена фарба.

Трейсі встигла зауважити скриньку зі скарбами на верхній полиці і змовницьки підморгнула своїм.

Шестикласники дивилися на них з підозрою. Було несхоже, що вони повірили Трейсі.

- Ой, дивіться! - раптом вигукнула вона, показуючи у вікно, і коли шестикласники відвернулися, ступила на нижню полицку і потяглася за скарбами.

- Що? - буркнув Джон, витріщаючись у вікно.

- Птах, я бачила птаха... великого... величезного птаха, напевно, лелеку... - голос

Трейсі з-за поличок звучав приглушено, і Джон обернувся подивитися, що відбувається.

- Злазь! Не можна! - закричав Джон і кинувся до шафи, а за ним половина його однокласників. Зграйка шукачів скарбів відчайдушно намагалася втекти.

Трейсі вчепилася за верхню полицю, але Джон тягнув її за ноги все сильніше, так що вся шафа почала нахилятися. Папір, олівці та баночки з фарбою позлітали з поличок і каскадом посипалися на підлогу. Трейсі заверещала і відпустила шафу, яка одразу зайняла своє нормальне положення. Але шкоду вже було зроблено. Баночки з фарбою, впавши на підлогу, повідкривалися, і суха фарба хмарками здійнялася в повітря. Аркуші паперу порозліталися по всьому класу. Трейсі та її загін з боєм пробивалися до виходу, але чим більше вони пробивалися, тим більше на них наседали шестикласники, і тим більше речей розліталось по кімнаті. У повітря здійнялася різнокольорова хмара фарби.

І тут у клас увірвався великий чорний хижий птах. Повернулася місіс Вухокрут.

6. Помста місіс Вухокрут

Свисток місіс Вухокрут перекрив вереск зарізнобарвлених дітей.

Купа мала раптом перестала смикатися та звиватися і завмерла, в класі запала мертва тиша. Діти налякано дивилися на завуча.

Та стояла у дверях, широко розкривши очі, її високий кок коливався від люті та жаху.

- Що відбувається? - просичала вона і тут же підняла руки. - Ні-ні, я не хочу чути ніяких відмовок, нічого. Така поведінка неприпустима. Трейсі Перкінс, Даррен Веллбрук - думаю, що це ви там під фарбою, - ви навіть не з мого класу. Що відбувається? Ні, не кажіть нічого, - усі у вестибуль, ви всі - і мій клас також. Уперед, руки на голови, йдіть і станьте під стіною у вестибулі, поки я викличу містера Притула і міс Гармидер. Ми скоро з'ясуємо, у чому річ, і у вас будуть проблеми. Якщо ви думаєте, що вже бачили мене розгніваною, то вас очікує дуже неприємна несподіванка. Уперед, кроком руш!

Тридцятеро покритих фарбою учнів потяглися ланцюжком у вестибюль і вишикувалися під стіною. Подвійні двері гримнули, повернулася місіс Вухокрут з потемнілим, як грозова хмара, обличчям, тягнучи за собою спантеличеного містера Притула і міс Гармидер.

Почалося розслідування, і дуже швидко місіс Вухокрут з'ясувала причину безпорядку:

- Це абсолютно обурливо, - заявила завуч. - Ви кажете, що якісь учні з п'ятого класу сховали скарби в мене в шафі і що оці дурні діти намагалися пробратися в мій клас і видобути їх?

Трејсі, Даррен та решта шукачів скарбів кивнули, переминаючись із ноги на ногу.

- Містере Притул, ви можете в це повірити?

Директор не виглядав таким обуреним, як завуч:

- Ну, як на мене, це досить весело.

- Весело? Весело!?

- Так. Думаю, що вони досить мудро вибрали місце, де сховати скарби. Як не крути, ніхто б не наважився просто так

зайти у ваш клас... Якщо ви розумієте, що я маю на увазі... - містер Притул через силу ковтнув слину, відчувши на собі важкий погляд місіс Вухокрут.

- Це була невинна розвага на Книжковий тиждень, - пояснила міс Гармидер. - Просто вона вийшла з-під контролю. Якби учні вашого класу не намагалися затримати шукачів скарбів, нічого би не сталося.

Місіс Вухокрут перевела свій спопеляючий погляд на міс Гармидер. Було аж дивно, як це її окуляри ще не розплавився від жару:

- То ви знали про це?

Аякжб» це ж я придумала, - Лілія дивилася на місіс Вухокрут своїми вогнестійкими сірими очима. — Ми зробили скриню для скарбів, сховали її, а тоді намалювали карту, де було позначене місце сховку. Шукачі скарбів мали знайти скриню зі скарбами і принести її до класу.

- Захоплююче, - пробурмотів містер Притул.

- То ось чим тепер займаються у школі? - з гіркотою вигукнула місіс Вухокрут. - Ось для чого нам освіта?

Міс Гармидер залишилася спокійною:

- Виконання цього завдання потребувало знання сітки координат, вміння читати карти, вміння інтерпретувати, логіки, мовних і комунікативних навичок, командної роботи та особистої ініціативи.

У такому формулюванні це прозвучало так, ніби діти виконали вимоги, необхідні для здобуття Премії герцога Единбурзького.

- Трейсі дуже розумно придумала, що треба зробити, щоби ви вийшли з класу, - міс Гармидер широко усміхнулася завучу. - Мусите визнати, місіс Вухокрут, що це було досить весело.

- Весело?! - знову вибухнула завуч. - Мій клас перетворено на смітник!

- Шукачі скарбів можуть допомогти поприбирати у вашому класі, місіс Вухокрут. А зараз прошу мене вибачити: я мушу повертатися до решти своїх піратів.

Міс Гармидер пройшла через вестибуль і зникла у своєму кабінеті. За дверима на неї вже чекав Тоні Вільямс. Він усміхався від вуха до вуха і тримав велику коробку.

- Дивіться, міс: я знайшов скриню зі скарбами!

- Молодець, Тоні! Як тобі це вдалося?

- Ну, коли місіс Вухокрут почала кипіти, вона вислала всіх дітей у вестибуль, але зовсім забула про мене, бо я все ще стояв у кутку. Тому я просто підійшов до шафи і дістав скриню зі скарбами.

- Прекрасно! Який у нас сьогодні чудовий день! Вам скоро час іти додому, тому треба все поприбирати. І не забудьте, що завтра - День маскараду. Я хочу бачити тридцять гарно вбраних і бравих піратів. Якщо сьогодні був чудовий день, то завтрашній день у нас буде фантастично-надзвичайно-неймовірно-чудово-прекрасний!

Наступного ранку Віт-ендська початкова школа виглядала зовсім не так, як завжди.

У вестибулі, чекаючи на збори, сиділа зграйка збуджених дітей, вбраних у найрізноманітніші і різнобарвні костюми. Мішель нарешті прийшла-таки з мавпочкою свого дядька, хоча це виявилася не справжня мавпочка. Це була ганчір'яна іграшка без одного вуха. Дядько Мішель ще й досі вкладався з нею спати.

Єдиною особою, яка прийшла без маскарданого костюма, була місіс Вухокрут. Проте вона виглядала приголомшливо і несподівано: завуч усміхалася.

- Так гарно бодай раз побачити її усміненою, - сказала секретарка Білосніжці, тобто місіс Пател.

- Так, і мені цікаво, чого це вона усміхається.

У вестибуль увійшов містер Притул, і збори почалися. Директор теж був у маскарданому костюмі, перебраний за вдову Твонкі, хоча його розкішні вуса все-таки дещо його виказували. Він повідомив дітей про розклад на сьогодні:

- Як ви знаєте, сьогодні в нас день відкриття бібліотеки, і мер люб'язно погодився завітати до нас і провести церемонію відкриття. Я впевнений, що він буде радий побачити такі чудові костюми, не забувайте, що за найкращі з них призначатимуть призи. А ще до нас прийдуть журналісти і робитимуть фото для газет. Ранок намічається дуже цікавий, тож не забувайте, що треба

*** Персонаж п'єси за мотивами казки про Аладдіна, добросердна, але дуже криклива прая.**

чемно поводитися перед нашими поважними гостями і...

Цієї миті подвійні двері у задній частині вестибулю розкрилися, і ввірвалася місіс Вухокрут. Вона шалено махала руками вдові Твонкі, і голос містера Притула обірвався. Завуч швидкою ходою перетнула вестибуль і стала щось довго нашіптувати містерові Притулу. Він нахмурився, зітхнув і звів очі до неба з виразом глибокої зневіри. Тоді він повернувся до дітей.

- Мені дуже шкода, - почав він, - але тут сталася деяка накладка. Місіс Вухокрут сказала, що секретарці тільки-що дзвонили з мерії, щоб передати, що мер сьогодні не зможе прийти, бо в нього є важливіші обов'язки. Він просить його вибачити, але він не зможе відкрити нашу нову бібліотеку.

Діти були страшенно розчаровані. По вестибулю прокотилося таке тяжке зітхання, яке змусило би здригнутися навіть найбільш зачерствіле серце.

Нещасний містер Притул відчайдушно намагався придумати щось, що могло би врятувати становище. Він підняв руку, просячи тиші:

- Не забувайте, що ми маємо прекрасні костюми і що сюди прийде преса, щоб зробити знімки...

Місіс Вухокрут знову почала шепотіти йому на вухо, і він у відчаї відвернувся. Цього разу завуч взяла слово:

- Оскільки мер не зможе прийти, журналістам нема сенсу приходити і робити знімки, тому я зателефонувала до редакцій і скасувала їхні візити. Боюся, діти, що сьогодні до нас взагалі ніхто не прийде.

Лілія Гармидер дуже уважно спостерігала за місіс Вухокрут. Їй було цікаво, чому це завуч виглядає такою задоволеною.

Хоча місіс Вухокрут дивилася на дітей дуже серйозно, у її вигляді було щось, що змусило Лілію запідозрити, що вона всього лише вдає. Вона тихенько піднялася зі свого стільця і поспішила порожнім коридором до кабінету секретарки.

- Це жахливо, - сказала секретарка. - Діти, мабуть, такі розчаровані. Я просто не могла повірити, коли місіс Вухокрут прийшла і сказала мені, що мер скасував візит і що вона повинна попередити журналістів, щоби ті не приходили.

Міс Гармидер глибоко вдихнула. Усе починало ставати на свої місця.

- Я думала, мер вам подзвонив, - сказала вона секретарці.

- Та ні.

- Негайно дзвоніть у мерію! Тут щось негаразд.

Секретарка поспішно набрала номер мерії, міс Гармидер схопила трубку і почала закидати запитаннями бідолошного клерка на іншому кінці дроту.

Через кілька хвилин Лілія пожбурила трубку на важіль:

- Місіс Вухокрут усе підлаштувала. Вона вчора ввечері зателефонувала до мерії і сказала, що ми змушені відмовитися від візиту мера. Зараз мер пішов у магазин купувати собі нові штани. Місіс Вухокрут усе підлаштувала!

- Як вона могла? Навіщо їй це? Бідолашні діти... - бідкалася секретарка, але міс Гармидер не збиралася здаватися.

- Зателефонуйте до редакцій і наново домовтеся з журналістами. А я залагоджу справу з мером!

Міс Гармидер помчала назад по коридору і ввірвалася у вестибуль, де застала сцену загального розпачу і пригнічення.

- Вибачте, містере Притул! - гукнула Лілія. - У нас надзвичайна ситуація! Треба поспішати! Я повернуся дуже швидко! Хай діти залишаються у вестибулі! Саманта, Гері, Майк, Лора, Рейві, Кімберлі, ви їдете зі мною, раз-два, і візьміть свої піратські шаблі!

І міс Гармидер разом з піратами промчала до своєї швидкої допомоги.

Через кілька секунд, завиваючи сиреною і блимаючи маячками, швидка допомога вже летіла в напрямку центру міста.

7. Пірати вдаються до викрадення

- Куди ми їдемо, міс? - запитав Рейві, поки швидка допомога мчала по Хай-Стріт.

- Дивіться уважно, чи не побачите де-небудь мера, - похмуро відповіла вона.

- Онде його машина! - раптом вигукнула Лора. - Дивіться, з прапорцем спереду.

Міс Гармидер з вищанням гальм зупинила свою швидку допомогу прямо за великим чорним лімузином мера.

- Ходімо, він має бути в магазині. Нам треба доставити його до школи, і то чимшвидше. Набіговий загін, ви готові?

- Готові, міс!

- Тоді - за мною!

Войовничо вимахуючи дерев'яними шаблями, зграя піратів висипалася з машини і ввірвалася в універмаг, здивувавши відвідувачів і посіявши серед них переполох.

- Він у відділі чоловічого одягу! - крикнула Лілія і кинулася підніматися по ескалатору, який їхав униз. Решта піратів побігли до правильного ескалатора і були на горі задовго до того, як там, важко сапаючи і відхекуючись, з'явилася міс Гармидер.

Укрившись у своєму кабінеті, керівник відділу кинувся до телефону і став дзвонити в поліцію.

- Так, - прошипів він у трубку. - Це напад! Вони перевдягнені піратами. Поспішіть, заради Бога!

У відділі чоловічого одягу мер вибрав собі гарну пару штанів і прямував до при-

мірочної, щоби подивитися, як вони на ньому виглядають.

- Он він іде! - показала Кімберлі. - Отам, міс!

- Уперед! - вигукнула Саманта і, не зволікаючи, кинулася до примірочних. Несподіваний напад сімох піратів викликав паніку серед покупців. Кілька чоловіків вибігли з примірочних, притримуючи руками напіврозстібнуті штани і сорочки. Бідолашний мер тільки-тільки зняв свої старі штани, коли на нього накинулися пірати, звалили з ніг і понесли, не зважаючи на його крики про допомогу, не зважаючи навіть на зблискування в повітрі його волохатих ніг.

- Віддайте мені мої штани! Це обурливо! Я мер, поставте мене на землю!

- Заткнися, ти, падлюко! - проревіла Саманта своїм найлютішим піратським голосом. - Інакше я відріжу тобі вуха!

- О-о-ой! - злякано видусив із себе мер і тут же замовк.

Кілька працівників магазину і покупців намагалися прийти мерові на виручку: вони кинулися на викрадачів, озброївшись вішаками, підставками для капелюхів, парасольками і сумками.

Однак у піратів були куди кращі практика і вправність, набуті на шкільному майданчику, і вони легко відбили контратаку. Вирвавшись надвір, пірати увіпхнули мера у швидку допомогу.

Міс Гармидер різко рушила з місця з виском шин, залишивши за собою хмарку диму і сморід паленої гуми. Навздогін за нею із завиванням сирен кинулися дві поліцейські машини, які тільки що прибули на місце події.

- Блискуче! - сказав Гері, вихиляючись у вікно. - Мені подобається бути піратом.

Поки швидка допомога під'їхала до школи, мер встиг отримати назад свої штани, а міс Гармидер пояснила йому, у чім річ,

і як місіс Вухокрут намагалася їх усіх обдурити.

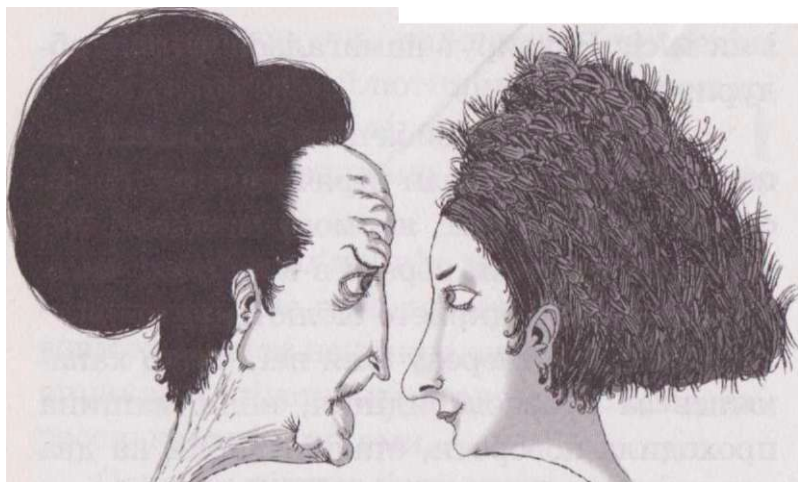
- Прошу мене вибачити, - сказала вона, - але ми не могли втрачати часу. Я мусила доставити вас якомога швидше. Усі діти досі у школі, вбрані в костюми, чекають, коли ви відкриєте бібліотеку.

Мер сидів спереду біля неї, чіпко хапаючись за краєчок сидіння, коли машина проходила повороти, стаючи дибки на два колеса. Він обернувся до Лілії зі слабкою, але захопленою усмішкою:

- Це так весело, - вичавив він. - Мені вже сто років не було так весело. Подумати тільки, мене викрали десятирічні пірати! Якби-то всі відкриття бібліотек були такими! З цього вийде гарна стаття для газети. Швидше, отам поверніть вулицею наліво, це коротша дорога.

Швидка допомога ще не встигла зупинитися на стоянці біля школи, як усі вже повискакували з неї і кинулися до школи, очолювані міс Гармидер.

- Переговори залиште мені, - шепнула вона, коли вони увійшли у вестибуль. На них очікуюче дивилося море облич.

- Що відбувається? - закричала місіс Вухокрут.

Лілія усміхнулася до неї.

- Усе гаразд, місіс Вухокрут. Просто сталося деяке непорозуміння. Дозвольте мені представити вам пана мера. Він прибув, щоб усе-таки відкрити нашу бібліотеку.

- Але це неможливо! - випалила за-вуч. - Я не можу цього дозволити!

Тут, ніби щоб додати ваги словам місіс Вухокрут, подвійні двері різко розчинилися, і у вестибуль ввірвалися четверо полісменів.

- Усім залишатися на місцях! - закричав інспектор Хоул. - Ви всі заарештовані!

I

Містер Притул, чи то пак вдова Твонкі, виступив уперед із явно привітною усмішкою:

- О, теж маскарадні костюми! - почав він. - Хіба ж це не гарно, діти? Репортери теж переодяглися.

- Я не репортер, я справжній полісмен! - заверещав інспектор Хоул. - А вас заарештовано за викрадення, збройний напад, перевищення швидкості і... і... і...

Інспектор Хоул раптом замовк і подивився на містера Притула з непідробним жахом:

- Ви директор! У вас вуса!

I
I

- На вас сукня!
- Так. Можна, я подую у ваш свисток?
- Ні, припиніть, облиште мій свисток.

Заарештуйте цих піратів!

Поліцейські кинулися до дітей і вже збиралися заарештовувати піратів, коли їм на виручку прийшов сам мер. Він поспішно пояснив інспектору, що він прибув у школу, щоб відкрити бібліотеку, що це маскарад і все таке.

Напруженість почала спадати.

Тільки місіс Вухокрут почала все більше і більше втрачати спокій - в міру того, як вона усвідомлювала, що її план ось-ось провалиться.

Коли завуч вже збиралася виконати свою звичайну штучку із втягуванням рота і вибухнути гнівом, з'явилася рятувальна партія у постаті справжнього репортера і фотографа.

Як тільки завуч побачила камери преси, її настрій одразу змінився, а на лиці знову засяяла радісна усмішка. Вона привітно вишкірила зуби, поправила кок і поспішила через вестибуль до входу.

- Ах, шановні панове журналісти, ви, звичайно ж, прибули, щоб сфотографувати шостий клас!

- Ну, насправді ми ще не вирішили...

- Звичайно ж, ви хочете сфотографувати мій клас, - наполягала місіс Вухокрут. - І мене. Наші костюми найкращі. Крім того, ми найстарші. Шостий клас, вставайте, ходіть до мене.

Поки шестикласники вставали, решта дітей і вчителів у відчаї презирилися. Мало того, що місіс Вухокрут намагалася зіпсувати всім забаву, то тепер вона ще й мала зібрати всі лаври.

Усі погляди звернулися до міс Гармидер. Невже вона не зупинить це неподобство? Але виявилось, що на допомогу прийшла не Лілія, а вдова Твонкі.

- Думаю, що фотографувати найкраще в музичному кабінеті, місіс Вухокрут, - сказав містер Притул. - Там гарно і тихо, і преса зможе присвятити вам стільки часу, скільки захоче. Шостий клас, ідіть за мною.

Директор вивів шестикласників із вестибулю. Коли вони підійшли до дверей му-

зичного кабінету, містер Притул звернувся до місіс Вухокрут:

- Зайдіть і подивіться, чи там прибрано, - запропонував він.

- Мушу сказати, що з вашого боку це дуже добра ідея, містере Притул, - сказала завуч, заходячи в музичний кабінет. - Принаймні нам не заважатимуть ці жахливі пірати.

Як тільки вона опинилася всередині, містер Притул зачинив двері і замкнув їх на ключ.

- А тепер, - спокійно сказав він, - ходімо назад у вестибуль, подивимося, чим ми можемо зайнятися - для різноманітності.

Він повів дітей назад у вестибуль, не звертаючи уваги на приглушені крики зі звукоізовованого музичного кабінету.

Після цього церемонія відкриття бібліотеки і справді пройшла дуже добре. Мер виголосив цікаву промову, запросив усіх полісменів усередину, і всім дісталася по шматку торта. Журналісти зробили стільки фотографій, що стаття про відкриття бібліотеки зайняла в газеті цілий двосторінковий розворот.

Усім було дуже весело, але що особливо впадало у вічі, то це те, наскільки тепер усі почували себе вільно і радісно, які всі були багаті на вигадки і приязні тепер, коли місіс Вухокрут була замкнута в музичному кабінеті.

- Думаю, її треба випустити, - сказала місіс Пател.

- Я загубив ключ, - випалила вдова Твонкі.

Після довгих років змагань з місіс Вухокрут містер Притул не збирався так легко здатися.

- Я залишу для неї шматок торта, - спокійно сказала міс Гармидер.

Зачинена в музичному кабінеті місіс Вухокрут виявила, що їй буде тяжко вибратися. Вона твердо вирішила втекти, але єдиним шляхом на волю, крім замкнених дверей, було віконце на пласкому даху, на недосяжній для неї висоті.

Озирнувшись навколо, місіс Вухокрут помітила стос барабанів. У ньому були чотири барабани, від маленького сигнального барабанчика до великого басового барабана. Завуч подумала, що якби вона поставила

барабани один на другий, то могла би вилізти по них під стелю, добратися до віконця і вибратися на волю.

Скласти барабани гіркою один на один було легко. Видертися по них нагору в тісній облягаючій сукні було вже дещо складніше. А от балансувати на вершині хисткої гірки, намагаючись відчинити віконце, було надзвичайно важко. Стосик барабанів почав хитатися і розгойдуватися, а місіс Вухокрут дико витанцьовувала на його вершині, намагаючись втримати рівновагу, але безрезультатно.

- А-а-а-а-а-а!

З несамовитим тріском ноги місіс Вухокрут зникли у нутрошах верхнього барабана. З розгону вона пробила всі чотири барабани, причому її руки виявилися притиснутими до боків, так що вона не могла поворухнутися.

Такою її і знайшли - о пів на третю, коли діти вже розійшлися по домівках. Містер Притул, який уже встиг перевдягнутися у свій звичайний одяг, знайшов ключ і відчинив музичний кабінет. Він зазирнув усередину:

- О, здається, місіс Вухокрут теж вирішила на-
решті вдягнути маскарад-
ний костюм.

Крізь щілинку між дво-
ма верхніми барабанами
місіс Вухокрут могла
тільки дивитися - ще й
украї безпомічно.

- Геть із дороги! - про-
сичала вона.

- Вам не потрібно до-
помогти вибратися з цих
барабанів? - запитала міс
Гудлі.

- Ану забирайтеся з
дороги! - знову крикну-
ла завуч, і гора бараба-
нів почала повільно су-
нутися на них. Приго-
ломшені вчителі мовч-
ки стояли і спостеріга-
ли, як барабани про-
повзли коридором і ру-
шили у бік дому місіс
Вухокрут.

Містер Притул спостерігав за її відходом із привітною усмішкою. Він чомусь не сумнівався, що коли місіс Вухокрут повернеться до школи - якщо вона взагалі повернеться - з нею більше не буде ніякого клопоту. А якби раптом і був - що ж, він завжди може зателефонувати до міс Гармидер, щоби та приїхала і все владнала.

Зміст

Х а р м и Д е р у ш к о л і

1. Нова вчителька.....	7
2. Велике літакове змагання.....	20
3. Літати, як птахи. Майже як птахи.....	33
4. Пиріг Дружби.....	46
5. Виявляється, не такої вже й дружби.....	59
6. Маленькі штучки - великі проблеми.....	71
7. Дзвінок інспектора.....	83

Х а р м и д е р с е р е ^А п і р а т і в

1. Телефонний дзвінок.....	99
2. Знайомство з п'ятим класом: "Обережно, діти!".....	Ш
3. Битва починається.....	125
4. "Відавайте нам ваші скарби!".....	137
5. Хитра Трейсі.....	149
6. Помста місіс Вухокрут.....	163
7. Пірати вдаються до викрадення.....	173